

WIDENER

HN TEGT %

www.librool.com.cn

an 9237.19

www.ibtool.com.cn

Harvard College Library

FROM THE GIFT OF

MRS. E. C. HAMMER OF BOSTON

For the purchase of Scandinavian Books
and Books relating to Scandinavia

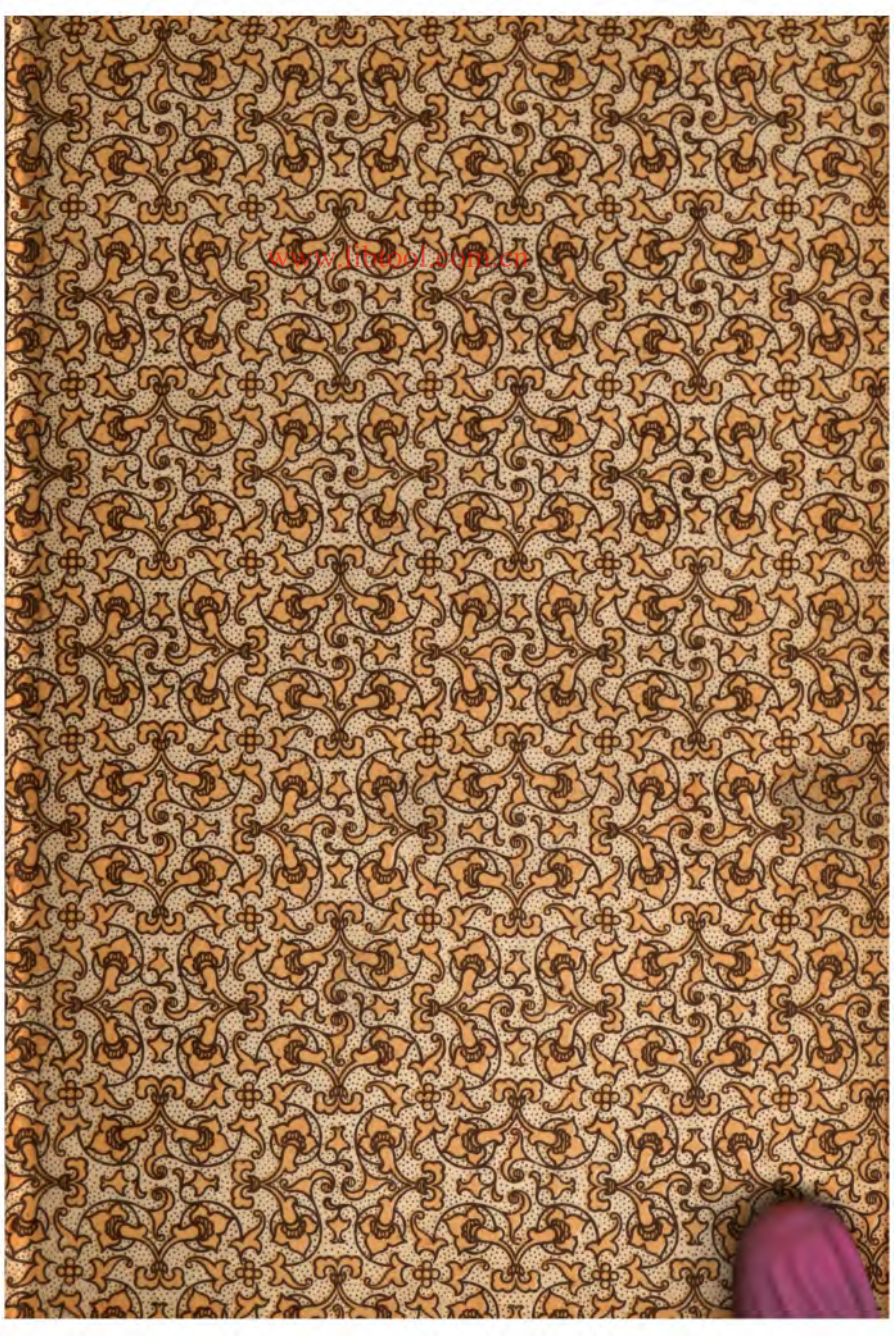
IN MEMORY OF

EMIL CHRISTIAN HAMMER

DANISH CONSUL AT THE PORT OF BOSTON
FROM 1859 TO 1894.

*Harald Jensen
København, Danmark, 1902.*

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

DIKTER

AF

CARL SNOILSKY

ANDRA SAMLINGEN

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

DIKTER

AF

AV

CARL SNOILSKY

ANDRA SAMLINGEN

1879—1880

TREDJE UPPLAGAN

STOCKHOLM
HUGO GEBERS FÖRLAG.

Scan 9237119

www.libtool.com.cn

JUL 2 1902

Hammer fund.
(II, I.)

STOCKHOLM

ISAAC MARCUS' BOKTR.-AKTIEBOLAG

1900.

www.libtool.com.cn

SVENSKA BILDER

I.

www.libtool.com.cn

Gamle kung Gösta.

i läsa om Konung Gösta
I krönike-bok,
Guds underman, hvilken bräckte
Tyrannernas ok.
I häfden det första bladet
Hans anlete bär,
Hans bild med det långa skägget,
Så vördad och kär.

www.libtool.com.cn

Hans hjässa är liksom silfret
I Eskils gemak,
Hans hand har vårt Sverge murat
Från grund och till tak.
När faror hans byggnad hota,
När tvedräkt är spord,
Vi höra som sorl ur grafven
Hans varnande ord.

Han är ej ett namn, en skugga
Bevarad på pränt,
Det är, som vi hade själfva
Sett honom och känt.
När mindre vårt land vi älska,
Han framför oss står,
En fader i sorg — med otack
Vi blekte hans hår.

www.libtool.com.cn

Liksom vid hans knå vi suttit
Kring flammande hård
Och lyssnat till Dala-sagan
Om flyktingens färd.
Af ångest de späda hjärtan
Knappt vågade slå,
Då spejarnes lansar stungo
I gömmande strå.

Vi följt honom bland försäten
Och nöd utan tal
På vägen till kungastolen
I ärones sal.
Vi sett honom öppna stigar
Och rödja en vret
I skymmande skog af fördom
Och fåkunnighet.

www.libtool.com.cn

I håret han grep de tredska
På afgrundens rand
Och mot deras vilja gaf dem
Ett fädernesland.
Den lön af ett yngre släkte,
Han bidat uppå,
Kom först, då han satt där bruten
Och gammal och grå.

Så ensligt och tomt det blifvit
I Mälareborg;
Sin fader den vilde Erik
Gjort blödande sorg.
Den starke, som frälst ett rike,
Ej kunde sitt lam,
Sin fagra Cecilia skydda
För ofärd och skam.

www.libtool.com.cn

Ej mera som förr vid lutan
Hans afton förrann,
Och bittert sig själf han sade
En olycklig man.
Drabanten vid dörren hörde,
Då midnatten teg,
Långt inifrån tysta salar
Den sömnlöses steg.

O, hade då ägt en stämma
Den ilande fläkt,
Som gått kring hans vida rike
Af snöfällan täckt,
Den fört till den gamles öra
I sorgernas stund
Välsignelser, rörda böner
Från tusendes mund!

www.libtool.com.cn

Där klappade tusen hjärtan
På sal, som var lyckt:
Ett folk stod i vinternatten
Därutanför skyggt,
Hans tacksamma, fromma, svenska,
Befriade folk —
Ack, tungan var ännu bunden
Och sökte sin tolk!

Dess ädlaste gåfva, sången,
En boja än tvang,
Än drömde i språkets hjärta
Dess skäraste klang.
Det velat i toner smälta,
Den höge till tröst —
Ett stammande ljud blott smög sig
Ur öfverfullt bröst.

www.libtool.com.cn

Mång' gyllene sträng alltsedan
Har språket sig fått,
Som spelats af vigda händer
I hyddor och slott,
Ja, dallrar för olärdt finger
Bland menige man —
Du klingande svenska tunga,
Nu sjunga du kan!

Men stundom när bäst vi lyssna
På tonernas gång
Och höra om forna tider
Din högstämda sång,
Med vemod vi måste minnas,
Hur sången var stum
För honom, som bland de fria
Beredde oss rum.

www.libtool.com.cn

Och lefvande för vårt öga
Då träder hans bild,
En fader, som allt för tidigt
Från barnen vardt skild,
Som gick, förr'n de ungas kärlek
Fått säga de ord,
Som nu genom åldrar ljuda
Från sången i Nord.

Herr Jans likfärd.

Rifna fanor, segertecken
Med en dubbelörn i vecken,
Täcka murens nakna kalk.
Dimmigt brinner vaxljusveke
Vid en enkel bår af eke,
I det halft förstörda choret
Stäld på svartklädd katafalk.

Där det matta skenet irrar,
Sjunken ögonhåla stirrar
Från det hvita örngottsvar.
Jan Baner, så nämns den döde,
Habsburgs skräck och olycksöde,
Wittstocks, Chemnitz' segerherre,
Sverges hjälte och försvar.

Flydd är nu det namns förtrollning,
Som gaf kraft och sammanhållning
Åt en brokigt blandad här.
Brusten är den blick, som tämde,
Mer än rättarsvärdet skrämde,
Spänd inunder fjäderhatten
I en trotsig soldenär.

Re'n kring högkvarteret skocka
Fräcka hopar sig och pocka:
"Prompt vår sold vi vilja ha,
Annars gå vi till Oranien,
Eller sälja oss åt Spanien,
Turken, Påfven eller Satan,
Bara han betalar bra."

Midt i själfva upprorsflamman
Bergfast sluter sig tillsamman
Svenskars, finnars ringa flock.
Deras trogna tårar falla
Ned på fältherrns hand, den kalla,
På den vissna lagerkransen,
Virad om den dödes lock.

Att det kära stoftet värna
Håller härens bästa kärna
Vapenvakt kring hjältens lik
I en halfbränd by, hvars kyrka
Gömmer Sverges sista styrka,
Medan ute myteriet
Fyller allt med vilda skrik.

Upp de tunga portar springa,
Och mot golfvets stenar klinga
Svärd och sporrbevåpnad häl.
Det är män, som världen känner,
Lyckans svurne följesvenner,
Tysken, skotten och fransosen,
Utländskt värfvad t krigsbefäl.

Veteraner ärrbetäckte,
Ett i pansar härdadt släkte
I dens tienst, som lofvar mest,
Trampande med breda sulor
Fridens skördar ned i smulor,
Högbestöfladt, stålomgjordadt,
Fruktadt mer än eld och pest.

Främst i denna djärfva skara,
Nalkas att dess språkrör vara
Gammal skottländsk höfvitsman.
Stödd på träben, se'n det andra
Ned i Lützens mull fått vandra,
Till den lilla svenska gruppen
Buttert rättfram talar han:

“Kavaljerer, vapenbröder!
Endast den som honom föder
Knekten lif och lemmar ger;
Om för Sverge han tar slängar,
Vill han ock se Sverges pengar.
Släppa till sitt skinn för intet
Gör han blott för en Baner.

“Utan knot intill det sista
Honom där uti sin kista
Vi i lust och nöd följt åt.
Nu, då han ej finnes mera,
Vi med värjan salutera
Eder unga krönta Fröken
Och gå sedan hvar sin stråt.”

Svensk och finne dystert tiga.

Åfventyrarena stiga
Sakta fram i tyst förbund,
Som de afsked taga ville
Af de drag, där eld och snille
Lyst för dem vid festpokalen
Och i segerns sköna stund.

Gamle skotten mulet bister
Stått och sett — nu ut han brister:
"Rynkar han ej ögonbryn
Som vid Wittstock sent på dagen,
Då hans här, så godt som slagen,
Ordnades till sista stormen?
Ån jag ser det för min syn.

"Blek, med värjan sönderbruten,
Munnen järnhårdt sammansluten,
Lyssnande han såg sig om.
Blott mot döden fram vi fördes,
Då på flygeln salvor hördes —
Det var Stålhandske med hjälpen,
Som i elfte timmen kom.

“Då begynte riktigt festen,
Sporrande den svarta hästen,
Flög Herr Jan från led till led.
Som orkanen gick attacken
Upp mot sachsarne på backen,
När de flydde ur sin vagnborg,
Hur vi sablade dem ned!”

På hans läppar talet stäcker —
Lyssna! Männ' i fjärran väckes
Wittstock-dundrets återljud?
Är det åskans djupa toner?
Nej, men kejsarens kanoner —
Mot det herrelösa lägret
Rycker fienden, vid Gud!

Allt förvirring är och häpnad.
Med förtviflans styrka väpnad,
Ger sig luft de svenskes harm:
“Må de fega och de fala
Gå till dem, som bäst betala!
Här vi hålla stånd så länge
Än en droppe blod fins varm.”

“Svenske herrar, tonen dämpen“,
Säger gamle höglandskampen,
“Inga flera slika ord!
Den som vi i alla öden
Följt och älskat intill döden,
Fältherrn, som vi svuro lydnad,
Han fins ännu ofvan jord.

“Än ett värf oss står tillbaka:
Att bestyra och bevaka
Som sig bör hans jordafärd.
Re'n tillräckligt tårbegjuten,
Nu han väntar på saluten,
Och så sant jag heter Ruthven,
Den skall blifva honom värd.

“Kransen vissnat har kring pannan,
Men vi skära lätt en annan
Friskare, förr'n sol gått ner.
Den som här är äldst i graden
Tar befålet vid paraden —
Hären stäld på gamla sättet,
Som vi lärde af Baner!“ —

Knotet tystnat. Ordnad, färdig,
Hjältens stora skugga värdig,
Under vapen hären står.
Ingen gärd hans stoft skall sakna:
Alla Wittstocks genljud vakna,
Wolfenbüttels segeråskor
Rulla stolt omkring hans bår.

Christina.

I.

På sorggemakets svarta sammet
En solglimt faller från gardin,
I sneda strimman dansar dammet
Som pärlorna i ett glas vin.

I stormande och hädisk smärta
En kvinna fins här dag och natt.
Ett guldskrin med en hjältes hjärta
Hon tillber som sin enda skatt.

En liten flicka sammankrupen
På pallen dväljs vid hennes fot.
Det bor en sällsam glans i djupen
Af dessa stora ögonklot.

Hon vänder sida efter sida
I boken, som till jul hon fick,
Och Gustaf Adolfs segrar skrida
Förbi i Merians kopparstick.

Blott någon gång från bladen ilar
En flyktig blick, brådmoget klok,
Så kyligt undrande den hvilar
På gråterskan i änkedok.

Nu knackar det på dörren sakta:
Försiktigt, tyst den låtes upp.
På tröskeln syns en man betrakta
Med forskaröga denna grupp.

Utöfver kragens spetsar skjuter
Ett bredt och tvärklippt, grånadt skägg,
Den svarta silkes-strumpan sluter
Sig utan veck om kraftig lägg.

Sin hälsning med en hofmans vana
Till damen sirligt fram han bär,
Men något fins, som låter ana,
Att det är han, som råder här.

Som svar han blott får tårefloder;
Till flickan med sin bok i knä't
Han vänder sig från hennes moder
Och kallar henne Majestät.

www.libtool.com.cn

II.

Det är fest på Mälarstränder,
Skott och jubel och trumpeter,
Vin-kaskader, äreportar,
Nya tyska härligheter.

Nyss den myndigvordna drottning
Förts högtidligt öfver torgen
Steg för steg på hvita gångarn
Till den gamla Vasa-borgen.

Blanka skådepengar regnat
Bland de trogna Stockholms-borna,
Och vid ingången till slottet
Hästen tappat silfverskorna.

Gråa murar hälft försvinna
Bak brokad och dräperier,
Mellan kronor skimrar väsen,
Styf af gyllne broderier.

Nu ej mer den bleka kärften,
Som den stod på Uplands gården,
Men i rang med örn och liljor
Känd och ärad öfver världen.

I den stora vida salen
Under tronens purpurhimmel
Högt hon synes, segerjungfrun,
Ofvan hufvudenas vimmel.

Riksförmyndarne, de gamle,
Lägga i den uigas händer
Frukterna af tolf års bragder,
Makt och skatter, nya länder.

Framför trapporna till tronen
Rad af hvita hjässor sänkes,
Som en silverkrusad dyning
Böjs vid strand, där hvila skänkes.

Diplomatiskt och betänksamt
Söka främmande gesandter
Pejla hvarje blick, som strålar
Under kronans diamanter.

De i sina pannor hvälfva
Re'n latinska orationer,
Där en hymn till Nordens Pallas
Höjs på alla smickrets toner.

Sluge statsmän, edra herrar
Bedjen att sin oro kväfva:
Tankar på ett baltiskt välde
Ej Christina föresväfva.

Spetsen pennorna att skriva
Hem till edra kabinetter,
Att i afton Gustafs dotter
Ger den bästa af baletter.

Vårdslöst där mot pelarn lutad,
Skön och spotsk och missbelåten,
Står en yngling, hvilkens hållning
Föga anger undersåten.

Det för hans skull är, som Stjernhjelms
Bråkat har sin svenska hjärna
Att till kvällens upptåg finna
Rim, som än mot udden spjärna.

Amaranth bak atlas-masken
Efter honom blott skall spana,
Liksom fordom på Endymion
Genom skyar såg Diana.

Där han skrider i gavotten,
Stolt och fri och obesvärad,
Skall han bära i sin ficka
Gåfvobrevet på ett härads.

www.libtool.com.cn

III.

Där en bro är kastad öfver
Bäckens smala silfverband,
Där går gränsen mellan Sverige
Och den danska kronans land.

Bredvid pålen, blågult målad,
Väntande en barnflock står,
Deras trogna, svensklå ögon
Tindra under lingult hår.

De ha hört att drottning Kerstin
Skall förbi här inom kort,
Men de tro ej det är möjligt,
Att hon far för alltid bort.

Hvarför skulle hon dem lämna?
Hennes namn är dyrt och kärt,
Och en bön för hennes välgång
Var det första mor dem lärt.

Ha de ej för henne burit
En bedröfvelse så stor
Förra sommaren, då länsman
Ut till knekt tog äldste bror?

Fick ej sedan far för skatten
Släppa till den ena kon?
Att hon reser bort för alltid,
Fatta ej de små vid bron.

Hela morgonen de plockat
Blommor, röda smultronbär
För att visa drottning Kerstin,
Huru högt hon älskad är.

Hör, nu rullar det i backen,
Och nu syns ett moln af dam:
Kring den tunga guldkareten
Skymta fjäderhattar fram.

Utur vagnen ljud ett löje,
Skärande och kallt som stål,
Och en fru med mörka herrar
Talte utländskt tungomål.

Vagn och ryttare försvunno
Borta på den andra strand.
Vid ett slag af kuskens piska
Barnen korgen släppt ur hand.

Blommorna i landsvägsdammet
Andades sin sista doft,
Röda smultron lågo spillda
Liksom hjärtestänk i stoft.

Drottning Kerstin, drottning Kerstin,
Sverges famn nu sluter sig,
Sverige, där jämväl den minste
Velat ge sitt blod för dig!

www.libtool.com.cn

IV.

Hvi blir i hviskning hvarje ord förnummet?
Hvi dessa smygande och tysta fjät?
På sin förvandling väntar här i rummet
Ett stackars ensamt, jordiskt majestät.

På vissnad panna stora pärlor glida,
Men själen är att släppa stoftet sen
Och ryggar än för språnget i det vida,
Som droppen skälfver ytterst på en gren.

Och dock det bör ej kännas tungt att vandra,
Se'n lycka, makt och ära gått förut.
Du är så arm, Christina Alexandra,
Då skådespelet lider mot sitt slut.

Med klangen af ditt sista guld förstummad
Vardt smickrets flöjtton, dina skalders röst.
Nu dör af lejda främlingar försummad
Hon, som sin tron haft rest i svenska bröst.

Hon hör ur töcknet af en dunkel dvala,
Hur re'n man skiftar hennes egendom,
Hur kardinaler lågt och ifrigt tala,
Hur klockor ringa i det stora Rom.

Än nattens febersyn alkoven fyller,
Se, hur de skymta i hvarandras spår,
Allt från den höge med ett blodigt kyller
Till glömda tjenare från späda år.

Och nu en landskapsbild — med friska björkar
En fager åbrädd vid en liten bro.
Den andra stranden skugga djupt förmörkar.
Hit kom väl aldrig hon förut? Dock jo!

Ur skuggan vill hon åter öfver spången,
Här hejdas hon af en osynlig hand.
Men hör den ljufva, underbara sången,
Som klingar från den ljusa, gröna strand!

Nej, detta är ej någon dröm. Hvem vågar
Att sjunga utanför trots strängt förbud?
Ur dvalans slummer plötsligt väckt, nu frågar
Den döende, hvad det väl är för ljud.

En nordisk studiosus blott, de svara,
Som hvilat sig på trappan här helt kort,
Sin morgoupsalm han börjat sjunga bara,
Men om hon vill, han strax skall visas bort.

Han stör mig ej, han stanna må! hon säger
Och sjunker vaggad af den enkla ton
Med slutna blick tillbaka på sitt läger.
Hvad det blef ljust! Hur kom hon öfver bron?

De röde prester hviska med hvarandra
Och fatta forskande en kallnad hand,
Vid svenska ljud Christina Alexandra
Förts öfver bron till obekanta land.

Vapenbröderna.

Douglas, Lilje, krigskamrater,
Hade delat samma tält,
Samma äfventyr och dater
På Germaniens segerfält.
Bågarns täffingsstrid och farans
Ej dem darra sett på hand,
Drufvans blod och ovänskarans
Fuktat deras brödraband.

www.libtool.com.cn

Var den ene innesluten
Midt i fiendernas ring,
I ett nu var kretsen bruten
För den andres skott och sting.
Han, som ryckts ur dödens snara,
Såg sig knappt mot räddarn om,
Sade helt naturligt bara:
"Tänkte icke jag du kom!"

Pröfvade i hundra strider,
De ur ledet stego opp
Såsom höfvitsmän omsider
Och befalde hvar sin tropp.
Rika lagrar samfäldt brötos,
Lyckan guld och byten gaf,
Deras hårda händer knötos
Sist kring hvar sin fältherrstaf.

www.libtool.com.cn

Sviktade den enes fana,
Kom den andre som bestald,
Att på större skådebana
Lösas in en gammal gäld.
Om den ene drefs till rygga,
Sågs den andres hjälparhår;
Tacken blef som förr det trygga:
"Tänkte jag ej du var där!"

Efter tretti års förbidan
Fick i Münster världen fred.
Douglas stack sitt svärd i skidan.
Och så gjorde Lilje med.
Hem de båda vapenbröder
Vände nu med bragders lön,
Skatter skördade i söder
Gjorde hvilans stolt och skön.

www.libtool.com.cn
Skulle friden fjärma, skilja
Dem, som kriget så förent?
Det var ingenderas vilja,
Nej, så var det icke ment.
Endast i hvarandras grannskap
Hade gubbarne det godt;
Samma fagra Göta landskap
Prydde de med hvar sitt slott.

Tvenne borgar väldigt höga
Reste sig på hvar sin rand
Af Östgötabygdens öga,
På den blåa Roxens strand.
Lilje från sitt granna, rika
Löfstad öfver insjön såg,
Douglas' Stjernarp gaf ej vika,
Spegldadt midt emot i våg.

www.libtool.com.cn

Ån de kunde växla hälsning,
En och hvar uti sin sal,
Liksom förr, då hjälp och frälsning
Låg uti en snabb signal.
Bortom vattnet, genom kikarn,
Röjde de hvarandras hem
Liksom förr, då österrikarn
Låg i vägen mellan dem.

Kom en årsdag för ett minne
Från gemensamt segerlopp,
Högt på Löfstads, Stjernarps tinne
Flagga gul och blå steg opp.
Falkonetens dofva tunga
Sade: väntad middagsdags!
Midt emot en blixst sågs ljunga,
Grofmålt ljud det: kommer strax!

www.libtool.com.cn

Från den ena stranden stötte
Ut en vimplad farkost nu,
Gamlé fältherrn rodret skötte,
Böljan snabbt han klöf itu,
Som då hotad vapenbroder
Förr han hastade emot
Öfver en af Tysklands floder
I ett regn af eld och skrot.

Grannen redan på sin brygga
Älskad gäst till möte var:
"Visste nog du kom" — den trygga
Hälsningen från forna dar!
Uppför breda trappor skredo
Vännerna till riddarsaln,
Silfverfaten stodo redo
Och den skummande pokaln.

www.libtool.com.cn

Tappert som de höggo, stucko
För hans sak med skarpa stål,
Så de nu i botten drucko
Gustaf Adolfs minnesskål.
De som i hans fotspår trädde,
Fingo sedan ock sin del,
Konterfej, i pansar klädde,
Tycktes le ur ekpanel.

Gled så utan fors och fragga
Tidens ström i sakta mak,
Och som vanligt blågul flagga
Steg en dag från Löfstads tak.
Men kanonens stämman höjdes
Utan svar för första gång —
Stjernarps fana fjärran röjdes
Sorgligt hissad halft på stång.

www.libtool.com.cn
Bud det kom till gamle Lilje
Om hans grannes bråda slut.
"Ske", han sade, "Herrens vilje,
Lycklig den som gick förut!"
I sin sorg den buttre, stränge
Krigarns anlet lyste klart:
"Du skall icke vänta länge,
Vapenbror, jag kommer snart!"

Erik Dahlberg.

I.

På Corso vimlar Romas fina värld,
Och sprättar trängas i brokad och flärd
Att hälsa kurtisaner och prinsessor.
En blixtnabb blick till en intrig bär frö,
Och hattar lyftas, och i luften strö
Sin ambradoft de lockigt rika hjässor.

Här med sitt hof en rödklädd eminens,
En herde där från bergens blåa gräns
Och tiggare, som gnälla om hvarannan,
Än någon munk med radband och tonsur
Och än en olycksbådande figur
Med värja lång och hatten djupt i pannan.

I denna trängsel, detta sorl och larm,
Två unga män ses skrida arm i arm
Hvarhålst som något finnes att beskåda.
Den blåa färgen i förvånad blick,
Bland söderns liflighet en tyngd i skick
Förråda dem.— de äro nordbor båda.

Och dock hur skilde äro ej de två!
I enkel dräkt, med lockar som försmå
Frisörens konst, och kinden väderbiten,
Den ene vandrar ädelt allvarsam,
En krigare, men lärd att slå sig fram,
Om så behöfs, med pennan som med pliten.

Som han med dem en hemlig frändskap känt,
Han stannar vid antikens monument
Och granskar fogningen af jätteblocken;
Bland Forums grus står han så länge kvar,
I tankar sänkt, att följeslagarn drar
Otåligt harmsen honom sist i rocken.

Det är en yngling af ett annat skrot,
Ett finhyllt skott af gammal adlig rot,
Med bjäfs och band en yr och prålig junker,
Hans ögon sluka hvarje täck gestalt
Så ifrigt, som kamraten glömsk af allt
I skådande af Titi port försjunker.

Af Sverges unga segerstolta folk
År detta par en Janus-bild, en tolk
Af strålande förtjänster, dunkla lyten,
Här kunskapstörst och manligt skön bedrift,
Där utländskt lån af glitter, guld och gift.
Här tyska bragder och där tyska byten.

Den äldres namn, af börden ej beglänst,
År Erik Dahlberg. Utan sold och tjenst
I denna tid, då svenska vapnen hvila,
På resor följer han en ung baron,
Som för att dana sig för hofvets ton
Fått ut ur boet första gången ila.

Den unge friherrn talar: "Erik du,
Ha vi ej snart tillräckligt stirrat nu
På dessa grå, odrägliga ruiner?
I sådant kan du finna stort behag,
Men ryggen vänder du till muntra lag,
Till skålmska leenden och cyperviner.

"Vid lampan sitter du till dager ljus
Och på ditt papper bygger torn och hus
Och låter härar tåga, fästen falla,
Ändock jag mången svartögd fästning vet,
Beredd att gifva sig i hemlighet
För dig, som de "den vackre svensken" kalla.

"Förlåt, jag ser du rynkar pannan re'n,
I ordning strax att ställa till en scen
Som sist för Lauretta till exempel.
Säg ej igen du bryter vårt förbund,
Så skall jag dygdig bli af hjärtans grund
Och träka genom dina gamla tempel."

Vid Coliseum nu de båda stå,
Det kvällas hastigt, mörkret faller på,
En tung kaross med dån om hörnet svänger.
Omkring de svarta fålar spraka bloss,
Som åkte Hekate från Erebos,
Och praktigt klädd en neger bakpå hänger.

De se liksom på bakgrund af en dröm
I fackelskenets purpurröda ström
En kvinna, skön att kunna helgon fresta.
En ros, som i juvelprydd hand hon höll,
I samma ögonblick på Dahlberg föll,
Och vagnen var försvunnen i det nästa.

Den unge krigarn strök med handen lugnt
Ifrån sin kind en liten blodig punkt,
I det han sig till följeslagarn vände:
"På rosen satt en tagg, som rispat mig,
Tag detta som en varning, akta dig!
Här är stiletten kyssens nära frände."

Den andre stod förvånad: "nå minsann!
Det var Olympia, förtrollerskan,
Hvars prakt och fågring hela Rom förblända.
Olympia, med furstar för sin fot!
En nick Fortuna gett dig från sitt klot —
Den lösta locken får du fatt kanhända.

"Ryck ej på skuldran! Större under händt.
Man hviskar hon är kejslerlig agent,
Och mäktig är hon som beskyddarinna.
Jag känner en, hon gjorde till markis —
Och om man ej på sådant sätter pris,
Är hon dock alltid Romas skönsta kvinna."

Men Dahlberg log: "jag är en svensk soldat
Och gäfvade alla söderns markisat
Och dess hetärer och dess herradömen,
För att få se ännu en ärlig gång
De fina välska herrarne på språng,
Som jag dem sett vid Jankowitz i Böhmen.

“Godnatt Cronstjerna! Tänk på mina ord,
Tänk på ditt namn och på vår gamla nord!” —
Till sitt kvarter han ensam stälde färdan,
Sitt ritstift återfann och om en stund
Sitt hårda läger och sin ljufva blund,
Med bibeln och sitt svärd vid hufvudgården.

II.

“Hej, muntert lif och lustig karnaval!
Upp med dig, eremit, och kom på bal,
Jag stjälpes annars bläckhornet i boken!
Där ligga mask och mantel från i går,
Nå fort, att ej den sköna vänta får —“
Så larmade den vilde unge token.

“Du säger, att du re'n fått nog se'n sist,
Adjö då, tråkige herr moralist!“
Han ropade och ryckte till sig kappan —
“Jag svär att skämma din reputation
Och i den här agera din person!
Farväl!“ — Som blixten var han utför trappan.

Ja, Dahlberg hade re'n fått mer än nog
 Af denna yra, som ej ände tog.
 Nu vill han resa liksom hans beslut är fattadt.
 Ifrån sitt sällskap säger han sig fri;
 Åt karnavalens fantasmagori
 Förliden natt han sista gången skattat.

Likt fjärran toners brus det ännu gnyr
 Uti hans öra, ännu tanken styr
 Sin väg bland hopar, ystra, glädjedruckna.
 Än ser han dyka upp ur maskers haf
 Den fagra fresterskan, som rosen gaf,
 Med krunma horn bland lockarne förstuckna.

Från hennes läppar ljud som trolsk musik:
 "Jag älskar dig, jag gör dig stor och rik!"
 För kärft kanske den sköna bort han stötte,
 Ty då i vimlet åter hon försvann,
 En afskedsblick, där genom masken brann
 Ett oförsonligt hat, hans öga mötte.

På minnets evighet till hälften vred,
Han sätter sig vid arbetsbordet ned,
För tankarne den bästa hvilostaden.
I dessa papper ligger sammanförd
De långa mödors fåfängt mogna skörd.
För resan ordnar han de strödda bladen.

Det bär mot nord. Han finner sig för god
Att lefva fritt hos adligt öfvermod,
En brytning, inser han, är oundviklig.
Ur junkerns börs, då snart de skiljas åt,
Han ärnar icke taga mot en plåt
Utaf den resehjäl, som lofvats riklig.

Alltså mot nord! Han skall nu vända dit
Med frukten af sin obemärkta flit,
Med planer till palats, han ej skall bygga,
Till härtåg, hvilka han ej leda skall,
Till fästningar, som ej det blir hans kall
På Sverges gräns att mura klippfast trygga.

Men lika godt! Långt hellre okänd gå
Och bygga slott och fästen i det blå
Och drömma luftig storhetsdröm — på svenska,
Än att på verklighetens skådeplats
Beundrad timra skimrande palats
Som tjenare hos herrar utömländska.

Det knackar på hans dörr. "Holla, hvem där?"
Ett viktigt bref med stort sigill det är,
Af posten bragt på särskild anbefallning.
Han öppnar det och skiftar plötsligt färg:
Ett bud från själfve Arvid Wittenberg!
Han läser det med blodet högt i svallning.

Marskalken skref: "med freden är förbi,
Från Pommern in i Polen bryta vi,
Sitt land får ingen lämna nu i sticket.
Ert stora värde känner kungen väl
Och ämnar er ett ansvarsfullt befall.
Ni är nödvändig. Res på ögonblicket!"

Det var en nordanvind i detta bref,
 Som med sin friska ande sönderref
 Det kvalm, som tungt kring Romas kullar hängde.
 Uti Italiens yra karnaval
 Det var en svensk kavalleri-signal,
 Som smattrande igenom sorlet trängde.

Det stormade i Dahlbergs krigarbröst,
 Det var det gamla fosterlandets röst,
 Som talat till sin trogne son: "var färdig!"
 Till kyrka vardt det enkla arbetsrum,
 Han låg på knä med blick af tårar skun:
 "I lif och död dig, moder, alltid värdig!"

Och nu till verket! Sverge gett appell.
 Det gäller snöra ränseln re'n i kväll
 Och så i första gryningstimmen resa.
 Till Cronstjerna ett skriffligt afsked än:
 "Vi hafva krig. Far hem, blif man igen!
 Här dväljas endast dådlöshet och nesa." —

Då hvarje gata än var menskotom,
En vetturin i traf for ut från Rom.
Det bar mot nord på morgontöcknig bana.
I eld och purpur solens klot steg opp,
Scirocco-dimman kring Soractes topp
Vek undan för en kraftig tramontana.

Men djupt i staden höll sig dimman kvar,
Som skylande för dagens ögonpar
Det hemska minne, natten efterlämnat.
Uti en gränd låg sträckt en okänd man,
Inunder kappans veck hans blod förrann
Ur sår, som hämnden åt en annan ämnat.

I Ryssland.

Den ryske bonden lämnat sin plog
Och lurar med hand på hane.
Ett skott ur löfven i skymmande skog
Blir svenske kungens bane.

Se'n soluppgången de dragit förbi,
De långa, mörka kanoner,
Med blanka kyrasser gult rytteri,
Till fots de blå bataljoner.

På blöta vägar vid hästars tramp
De tunga vagnarne rassla,
Där skramlar betsel, där klirrar pamp,
Och kvistar knäckas och prassla.

Vid eftertruppen, där faran är,
Och bakhåll på snåren glänta,
Där följer Carl sin tågande här,
Där är han säkrast att vänta.

Gif akt, där spränger en smärt och lång
Gestalt, som fienden känner.
Liksom en kattlo hukad till språng
Sin hane bonden spänner.

Vid ögat redan han bössan höll,
För hjälten rågadt var måttet,
Då i det samma ett höstlöf föll
För siktet och hindrade skottet.

Bland bladen drog en isande fläkt,
Som komme Vintern, den kalla,
Som sade dess susande andedräkt:
Än får ej den mäktige falla!

Först vill jag andas frost på hans krans
Och rost på hans härdade klingor,
Först vill från steppen jag hämta till dans
De hvita, yrande flingor.

Hans fall på årans och segerns höjd
Ej båtade Ryssland, mitt rike;
Först måste jag bädda i snön med fröjd
Den här, som ej hade sin like.

www.libtool.com.cn

Stenbocks kurir.

Ar det den vilde jägarn,
Som sätter af i sträck?
Ur stugan tittar bonden
Med undran och med skräck.
En mörkblå ryttarkappa
Som i en blixtn han ser,
Pistoler, älghudskyller —
En kronans officer.

www.libtool.com.cn

Stortidender för visso

Den för, som har så brådt.

“Gud hjälpe oss, med dansken

Har säkert slaget stått!”

En ängslig fråga, vågad

Af gamle fader Lars,

Bak den försvunne ryttarn

I tomma rymden bars.

Han redan är långt borta

Liksom en skjuten pil,

Ännu i natt han hinner

Väl några goda mil.

Ej ro, ej rast, ej hvila,

Så heter hans paroll,

Och efter honom stupat

En häst för hvarje håll.

www.libtool.com.cn

Af Skånes våta lera
Hans dräkt är fullbestänkt,
Ur Smålands gråstenshällar
Hans fåle gnistor sprängt,
På Roxens tärda isar
Han nyss för lifvet stridt,
Bland Sörmlands hala backar
Nu brusar fram hans ridt.

Den forne nummerhästen,
Af skum och blod betäckt,
Tycks gripen af en ifver
Med ryttarens i släkt.
Han också stått i ledet
Och offrar glad sin hud
För att i morgon bära
Till Stockholm Stenbocks bud.

www.libtool.com.cn
Ja, vissten I det bara,
I Sverges spridda tjäll,
Där bön om seger sändes
Med psalmen upp i kväll!
I djupt försagda hjärtan,
Ja, anåden blott I,
Hvad dessa hofvar sade,
som dånade förbi! —

För första gång på länge
Göt Mars-sol ut sitt gull
På Stockholms stad, då vakten
Fick brådt vid Södertull.
"Kurir ifrån gref Stenbock!"
Upp flyger bommens slå
För ryttaren och hästen,
Halfdöda båda två.

www.litool.com.cn
Vid Slussen störtar skymmeln,
Han mäktar icke mer.
Till fots den trötte krigarn
Till slottet sig beger.
För kungahuset har han
Ett krutröksvärtadt bref,
Som generalen lutad
Mot sadelknappen skref.

I borgen byggd af Wrangel
På Riddarholmens ö,
Med flygeltornens rundlar
Vid strand af Mälarsjö,
Fru Hedvig Eleonora,
Den höga ättemor,
Ett stöd för Carlar trenne,
I sorg och oro bor.

www.litcol.com.cn
Hur har i ängest fordom
Hon vakat mången stund,
Då maken stred vid Warschau,
Då sonen stred vid Lund!
Sist ljud i hennes öra
Pultavas dunderskill;
Det bud härnäst hon väntar
Kan vara Sverges fall.

I sitt gemak hon sitter,
Den gamla drottning god,
Sondottern, stolts Ulrika,
Står stel liksom en stod.
Ett enda ord ej kommer
Från Pfalzisk underläpp,
Och hela hofvet tiger,
Man hör blott urets knäpp.

Men hvilket sorl i trappan!
Nu dörr på dörr slås opp.
Fontanger och peruker
En hviskning genomlopp.
En kammarsven förkunnar:
"Kurirn, ers majestät!"
Med vördnad träder hofvet
Tillbaka några fjät.

Af två drabanter ledes
En halft afsvimmad man,
I tunga rytstarstöflar
Med möda vacklar han,
Hvart steg på golfvet lämnar
Ett spår af Sverges jord.
Han bjuder till att tala —
Då tryta sans och ord.

www.litool.com.cn
Med lugn på skrynklig panna,
Men dödsblek som en hamu,
Den ädla fru sig reser
Ur kronprydd länstols famn.
"Sitt, herr kornett!" hon säger,
Och hofvet skåda får
En syn förutan like:
Han sitter och hon står.

Hon vinkar — och in bäres
En mäktig dryckes-mugg,
Där hög i drifvet silfver
Kung Carl ses skifta hugg.
Det rhenska vinet pärlar
Vid kannans blanka rand,
Hon räcker den åt krigarn
Med stark, fast åldrad hand.

www.libtool.com.cn
 "Som braf soldat, det ser jag,
 Er plikt I redligt fyllt,
 Af mig och af oss alla
 I tacksamhet förskylt.
 Tag detta som ett minne —
 Drick först er konungs skål
 Och låt oss sedan höra
 Er sändnings föremål."

Hans läppar knappast fuktats
 Af drufvans gyllne blod,
 Förr'n till hans kinder strömmar
 Ånyo lifvets flod.
 Han stiger upp, gör ställning —
 Till alla svenska bröst
 När lik en ängels stämma
 Den enkle krigarns röst.

www.libtool.com.cn

“Den sista Februari

Vi med den Högstes makt

Vid Helsingborg i drabbning

Vår ovän nederlagt.

Vi ha troféer, fångar

I flera tusental,

Som närmare här skrifver

Vår tappre general.“

Den gamla Carlamodren

I tårar strålar blid:

“Nu låt Din tjenarinna

Få fara hem med frid!“

Bland snyftningar af glädje,

I högljudd jubelchor,

Prinsessans anlet ljusnar,

Hon liknar då sin bror. —

www.libtool.com.cn

Därutanför kring slottet
Re'n mängden böljar tät,
"Victoria!" och "Stenbock!"
Det som ett tordön lät.
"Som Gideon han fäktat,
Den riksens trogne jarl!
Nu bytes sorg i lycka,
Nu få vi hem kung Carl!"

Allt djupare på torget
Sig skockar folkets hop.
"Vi vilja se kuriren!"
Så hörs ett ällmänt rop.
När borgens port upplåtes
Och äntligen han röjs,
Af hundra armar fattad,
I luften strax han höjs.

www.libtool.com.cn

En storm af frågor susar
I samma andedrag,
En hvar vill veta mera
Om denna stora dag,
Där spörjes mer än tio
Att svara på förmått,
Om Burensköld och Dücker
Och om "geschwinda skott".

Och han, som budet bragte,
Det gäller honom ock.
Man kyssa vill hans händer
Och röra vid hans rock.
År det en härlig seger,
Hvars make icke sports,
En sådan ridt ej heller
I mannaminne gjorts.

www.libtool.com.cn
Från arsenalen dundrar
Med jämna mellanrum
Den åska, hvilken världen
För alltid trodde stum;
Och alla hjässor blottas,
Då segerfröjdens tolk,
S:t Gertruds klockspel, ringer
"Nu tackar Gud allt folk!"

www.libtool.com.cn
Brandklipparen.

I.

Det var då Decembersnön kring Lund
I rödaste tö försmalt,
Det var i den yttersta nödens stund —
På spel stod seger, stod allt.

Den elfte Carl i sin kämpakrets
I fäktandet främst var med,
Hans krona hängde på värjans spets,
Där lifregementet stred.

Brillant, en skänk ur kung Ludvigs stall,
En häst för parad och ståt,
Förmådde ej mer vid trumpeternas skall
Att bära sin herre framåt.

En annan fåle i hast fick tas ;
En ryttare sprang af sin häst:
"Tag Blacken — han är blott af bonde-ras,
Men står sig båd' långst och bäst."

Den kung, som trofast med folket gick
Att värna sin ärfda grund,
Sin stridshäst också af folket fick
Till tecken på fast förbund.

Det var en syn för de djupa led,
Då glad, efter vunnet slag,
Kung Carl den löddrige klipparn red
På denna sin hedersdag.

Kring land och rike blef klipparn känd
Från samma berömda strid,
Hans breda bringa, hans starka länd
Ej tjente sämre i frid.

Till nejder, där midnattssolen brann,
Till Skånes böljande slätt
Han rastlöst förde den enkle man,
Som mente så väl och rätt.

Var veld å färde, fick bonden ej sitt,
Drog fogde en sveklig vinst,
Då hördes den blackige klipparens ridt,
När brottet det anade minst,

Och höjdes i natten ett vådelds-rop
På stadens fjärmaste malm,
Han sågs i det släckande gardets hop
Bland brakande bjälkar och kvalm;

Och, då han nu var en hufvudfigur,
Se'n gammalt, i eld och brand,
"Brandklipparen" nämndes det trogna djur
Utöfver allt Sverges land.

www.libtool.com.cn

II.

Det var vid Kungsör på sin säkra rygg
En sexårig prins han bar.
Hans gnäggning sade: du lille, var trygg!
Jag tjenar dig som din far...

Men liten blef stor. En reslig sven,
Hvars sextonde år gick in,
Som herre och kung öfver svenske män
Tog arf efter fader sin.

Det arvet var trohet hos stora och små,
Var styrka, välmakt och fred
Och lydiga skuldror att hvila uppå
Och slutligen Brandklipparn med.

Slet klipparen ondt hos sin förre kung
Vid nattlig vådeld ibland,
Hos sonen vardt tjensten först riktigt tung,
Då ropet skallade: brand!

Ty var det ett enstaka hus förut,
Som kräfde en släckande flod,
Nu brann det i själfvaste rikets knut,
Och där måste släckas med blod.

Så klädde sig folket i krigarskrud,
Bantler öfver rocken blå,
Gick mangrant ut på en ynglings bud,
Och klipparn han följde också.

Nu gälde det bara gå blindt framåt
Emot en beväpnad värld
Och vada i blod på hvar okänd stråt,
Som Carl pekat ut med sitt svärd.

Och namn som Clissow och Holofzin
Bar ryktet andfådt kring jord,
Och barnen därhemma lärde in
De konstiga främmande ord.

Hur kriget slukade tropp på tropp,
Ej spordes knot eller knyst.
I luckorna ryckte blott nya opp
Och skyltrade lydigt och tyst.

Brandklipparen frågade ej: hvarthän?
Och ännu mindre: hvarför?
Men trafvade friskt bland snön i Ukrän
Som på sin äng vid Kungsör.

Från segerns förstfödde son till sist
Tog lyckan tröttad sin hand;
En här, förtunnad af köld och brist,
Förblödde på Worsklas strand.

Omkring sin hjälte slöto de blå
En ständigt glesnande mur,
Ej död, ej trældom de aktade på,
Blott han komme lyckligt härur.

“En häst, en häst att rädda vår kung
Ur hängbår krossad och stjälp!“
Brandklipparen kom öfver rökholjd ljung,
På honom kungen vardt hjälpt.

Med blickar och gnägningar sade han till:
Än kraft i senorna fins.
Vår sårade herre jag akta vill
Som fordom min lille prins.

Till turk och hedning nu färden bar.
Bak Dnieperns brusande flod
Brandklipparen med kungen i godt förvar
På räddande stranden stod.

Snart lyste mot Carl och hans trogne häst
Halfmånen på Benders torn,
Och Sverges kung blef sultanens gäst,
Och klipparn fick turkiskt korn.

Men hufvudet hängde, han sågs försmå
Ett foder af läckraste smak —
Han hade ej vant sig beskydd att få
Och kost under främmande tak.

Mot konungens händer han strök sig lent,
Och ängsligt hans gnägging ljud:
Säg, skola vi så blifva borta rent
Från Sverge och Sverges bröd? —

Den länge sitter vid andras bord
Från ljuf omsider blir led,
Och på sin trotsige gäst från nord
Blef turken slutligen vred.

Se'n först med lämpor han gjort försök,
Den krumma sabeln han drog,
Och klipparn stod åter bland eld och rök,
Och kungen han högg och slog.

Det var blott ett afskeds-skämt, en lek
Just efter kung Carls natur,
Och paschan själf steg baklänges blek
Ur lejonets farliga bur.

Brandklipparen gjorde som sin monark:
En turkisk häst kom för när,
Men strax af järnskodda hofvar en spark
Han fick sig för sitt besvär.

www.libtool.com.cn

III.

Kung Carl kom åter ur österns band.
Hans länge förmörkade sol
Ånyo blodröd vid himlens rand
Steg, färgande nordens pol.

Att blåsa på krigets slocknande härd
Han red genom dag och natt.
För sådan herre och sådan färd
Var klipparn för gammal och matt.

Det var vid Lund. På de vida fält
I rader blänkte gevär.
Den tolfte Carl upp till mönstring stält
Sin yngsta, sin sista här.

Han fann ej de solbrända bussar mer
Med muskler gjutna i järn,
I gossar, som tyngdes af vapnen ner,
Såg Sverge sitt hopp och värn.

Ur landets hjärta en hviskning steg:
Se här mina sista barn!
Hvem plöjer min åker, hvem sår min teg,
Hvem tröskar och kör till kvarn?

För fyrti år se'n på samma slätt,
Som här ditt öga kan se,
O kung, jag lofvat mig helt åt din att,
Nu har jag ej mer att ge.

Kung Carl fick höra ett långsamt tramp,
Såg Hultman, sin gamle lakej:
"Hvad leder du där för en ömklig kamp,
Ty Blacken är det väl ej?"

"Jo, sannerligen är det ej han . . .
 Välkommen, gossen min, hit!
 Jag undrar, om ännu du trafva kan?
 Du kunde det sist i Turkiet."

Kung Carl i sadeln svängde sig opp:
 "Nå, känner du slätten vid Lund?"
 En darrning flög genom klipparns kropp,
 Han segnade ner mot grund.

En sakta gnäggning han från sig gaf,
 Det låg en klagan däri:
 Jag mäktar ej mera — herre, sitt af!
 Jag tror att det är förbi.

Kung Carl stod tankfull en lång minut:
 "Hvad, Blacken oss öfverger,
 Då våra mödor rättnu få slut
 Med ära i norskt kvarter!"

Nu dånade trummorna öfver hed;
Mot himmel blygrå och kall
Försvunno i fjärran de mörka led —
De drogo till Fredrikshall.

www.libtool.com.cn

Hemkomsten.

Det blåser en bitande nordanstorm,
Och drifvorna växla beständigt form.
På slätten än bar och än öfveryrd
En vandrars ensliga färd är styrd.

Nyss syntes han icke om vägen viss —
Nu råtar han sig i sin blå kommiss
Och trampar åstad som på krigarstråt,
Som hvirflade trummor i vindens låt.

När skymningen faller så tung och grå,
Ej tindra på fästet de stjärnor små,
Men bygden, med skimmer från stuguknut,
Då breder sin stjärniga karta ut.

Den spejande vandrarens skarpa blick
Rådfrågar i fjärran hvar strålig prick —
Ej alla, han mindes, dock tända sig,
Ty härdar ha släckts i det långa krig.

Nu sänker sig natten, en kolsvart korp —
Då lyser det svagt i ett litet torp,
Men vandraren hejdar sig plötsligt varm,
Och hjärtat är skälfvande i hans barm.

Där är det — därborta vid skogens rand —
Det ringaste hemmet i Sverges land,
Där har han sin barnblick ur vaggan höjt,
Där har han som yngling på åkern plöjt,

Där tog efter fader han kronans rock,
Där fäste han henne med ljusgul lock,
Den leende Anna med grop i kind —
Han ser henne ännu vid kyrkogriind!

På söndagen vigdes de hop af prest,
På måndagen kom där ett bud till häst,
Som bragte ett brådskanie: i gevär!
Till Polen att stöta till kungens här!

Från bruden den unga då vek hvar ros.
Den morgon med truppen han drog sin kos,
Hon packat hans ränsel och sväljt sin tår —
Han mins det, som hade det skett i går.

Se'n dess genom Ryssland han trumman följt,
Där isiga skurar och blodregn sköljt,
Han vadat i strömmen vid Holofzin,
Som piskades skummig af kulors hvin,

Han stått vid Pultava bland bröders lik
Och värnat sin fanas förslitna flik,
I tretton år fånge vid Wolgas strand,
Han hörde från hemmet ej minsta grand.

Så blef han då fri. — Öfver Stockholms torg
Ledsagades han till kung Fredriks borg.
Där fick han en daler, en sprittöy skrud,
En nickning: "min gosse, gå nu med Gud!"

Till hemmet, till hemmet blott bar hans väg:
"Hur är det med Anna på torpet, säg?"
En mötande bonde på ensam led
Han sporde, men kunde ej få besked.

Nu träder han inom sitt rå och rör,
Med handen på låset han hör och hör.
Han släpper det åter. Som barnet svag,
Han står med arbetande anletsdrag.

En suck utur djupaste hjärtegrund,
I tretton år sparad för denna stund —
Och böjd öfver murknande fönsterpost,
Med läpparna tinar han rutans frost.

Han ser, när det flämtar från spisens vrå,
Det målade skåpet med årtal på,
En fällbänk af furu, helt rätt och slätt,
Ett träsnitt på väggen — kung Carls porträtt.

Han ser i ett endaste ögonblick
Sin torftiga stuga i gammalt skick,
Allt återfins, ända till bössans spik —
Men kvinnan vid vaggan — hvem är hon lik?

Är detta skön Anna? Från forna dar
Hon har sina ögon, de fagra, kvar;
Men eljest hur åldrad, hur tård och arm!
Nu bjuder hon barnet en vissnad barm,

Och mannen, som sitter och binder not,
Är fiskarens Jan med sin lama fot.
Då gråhårsmän rycktes till härens led,
Han skontes som krympling och slapp gå med.

Allt mattare skenet sig gõt från spis,
Än vandrarn stod kvar som en bild af is.
I tretton års tråldom hans tanke gick
Med frågor till hemmet — nu svar han fick.

Suart glimmar en gnista ej mer på håll.
Han lämnar i mörker sitt gamla tjäll.
Hvart styrde han kosan? Du spörja får
Den nordan, som yrde igen hans spår.

Om morgonen tidigt, är sägen sann,
Den fattiga Anna förvånad fann
En påse med slantar vid låset fäst,
På botten en daler — en sällsynt gäst!

Slottsherren.

Valkommen käre herre min,
Ej Moskows fånge mer!
Vi väntat här år ut, år in,
På freden och på er.
Er fogde hälsar eder glad
På gammal trofast art,
Och godsets folk står här i rad,
De få, som kriget spart.

www.libtool.com.cn

Väl möta er vid första steg
Betryck och fattigdom,
Väl ligger osädd mången teg,
Och mången gård står tom,
Men hjärtan klappa varmt och godt
Inunder sliten dräkt
För er, det sista ädla skott
Af älskad husbondsläkt.

Vi veta, att som karlakar, l,
Där striden hetast stod,
För oss och salig konung Carl
I vågat lif och blod.
Som en brunlockig ungersven
I lemnat fädrens slott;
Ert hår, då nu vi ses igen,
Sibirien gjort grått.

www.libtool.com.cn

Hur ville vi ej glädt er syn
Med fält af gulnadt korn,
Med flaggor, bortom skogens bryn,
Från edra stolta torn!
Ack herre, tyngst af allt det är
För mig att tala om,
Hur hit till våra Roslagsskär
Den grymme härjarn kom.

Hvad skada här han bragt åstad
Från grinden ej vi se
För dessa tätta gröna blad
I åldrig lind-allé;
Men bakom den är allt i grus —
En brandmur, svart af rök,
Står ensam upprätt af ert hus
Se'n ryssarnes besök.

www.libtool.com.cn

Då fienderna seglat af,
Vid brandens gny och brak
Jag in i brasan mig begaf
Att rädda blott en sak.
Jag ryckte från rustkammarns vägg
Er stamfars fältherrsvärd
Och kom, fast svedd i hår och skägg,
Med det ifrån min färd.

Vill Gud, skall jag få se er hand
En gång det draga käck
Till hämnd för vårt beträngda land
Och moskowitzens skräck.
Men tills den kommer denna stund,
Klenoden pryda må
Er borg, som snart på gammal grund
Ur askan upp skall stå.

www.libtool.com.cn

De gode bondemänner här
Ha grundat ut ett sätt
Att visa eder huru kär
De alltid haft er ätt:
De bedja som en gunst allen
Att för ert nya slott
Få fälla timmer, bryta sten,
Mot half dagspenning blott.

Den gamle slöt. De hunnit fram
Till öde, mörk ruin.
Bland grus och spillror allvarsam
Stod hemvänd karolin.
Vid härjad hård för Sverges son
En bild rann upp i håg
Af landet, han drog ut ifrån,
Och det, han återsåg.

www.libtool.com.cn

Hans blickar hvilade därefter
 På folkets tysta flock,
 En skara barn och gubbar mest
 I lappad helgdagsrock.
 På magra kinder hungerns spår
 Förtydas kunde ej.
 Ur slottsherrns öga brast en tår,
 Han sade: vänner, nej!

Slikt offer tar jag ej emot
 För denna stenhops skull,
 Så länge obrukt finns en fot
 Af mark för skördegull.
 Jag reser nöjd mitt enkla tak
 Af svensk och kärnfrisk fur;
 Det blir dock yppiga gemak
 Mot dem, jag sist kom ur..

Det vore skam, om i vår nöd
Mig snärde högmods garn.
Jag vill se kinden åter röd
På dessa bleka barn.
Den kraft, vi räddat, är för god
Att gå till sådan gärd;
Jag lärt, hvad folkets svett och blod
Och hvad dess fyrk är värd.

Haf tack, min trogne fogde du,
För klingan, som du frälst!
Af ägodelar var den ju
Hvad jag bevarat helst.
Sin bästa ära fick från den
Det slott, som sjönk i stoft;
Med klingan följer äran än
Till hem med lägre loft.

www.libtool.com.cn
Från gyllne högsl svärdet ned
Till furuväggen gått;
Vårt gamla Sverge lär väl med
Få dela lika lott.
Men om ej mer som förr i glans
Till fjärran land det bär,
Vi äro närmare till hands
Att akta våra skär.

Tillräckligt blod för all min tid
Jag sett förspildt i mull
Och längtar bygga upp i frid
Hvad hemma refs omkull.
Om stolta namn från bragders dar
Här ordats mer än nog;
En är vår äldste ättefar,
Hans vapen hette plog.

www.libtool.com.cn

Af ärlig Dannemora-ätt,
Dess järn i åkern skär
Så djupt som svärd och bajonett
I en fiendtlig här.
Dess börd att pröfva längtar jag
Mot ogräs och mot nöd,
Jag längtar se de säkra tag
För själfbestånd och bröd.

www.libtool.com.cn

Hattar och mössor.

Man har stigit upp från bordet
Hos den gamle generaln,
Sedan politiken ordet
Fört vid tårtan och pokaln.
Damastdräll med pontak på
Tjenarena undanstöka,
Gubbarne ha gått att röka,
Och de unga glamma få.

www.libtool.com.cn

Glamma? Kommer ej i fråga!
Se de vackra fröknar två,
Huru de af vrede låga,
Där de mot hvarandra stå.
Nämnas Gyllenborg och Horn,
Stampar lilla röda klacken,
Och vid trotsig knyck på nacken
Flyga lätta puderkorn.

Med ett ögonpar som natten,
Fröken Märta oförsagdt
Svär att endast under *hatten*
Svea komma kan till makt.
Afgjord vän af motsatt tro,
Liten Malin, blåögd fröken,
Kan ej tadla nog försöken
Att förstöra landets ro.

www.libtool.com.cn

Ett par unga Martis-gossar

Bistå hvar sin amazon,

Ifrigare tråtan blossar,

Går allt mera på person.

Hetsigt vin och hetsig blod

Slåta fänrikskinder färga,

Rättnu slå de på sin värja

I sitt karolinska mod.

Med förbittring fröken Märta

Till sin motpart brister ut:

“Fy, du har ett osvenskt hjärta,

Med vår vänskap är det slut.

Karda ull af Alströms får,

Du förtretliga, du mössa,

Medan vi med svärd och bössa

Följa Carols segerspår!”

www.libtool.com.cn

Gamle krigarn under tiden
Larmet lockat ut från båln,
Snart hans pipa hela striden
Sveper som i krutröksmoln.
I den fodrade talårn
Vördnadsbjudande att skåda,
Frågar han de vackra båda:
"Men hvad är det, kåra barn?"

Malin all sin harm och smårta
Gråter ut i morfars famn:
"Det är hon dår, kusin Mårta,
Som har gett mig vedernamn.
Må hon heta hatt för mig,
Blott jag slipper bli förhånad,
Dårför att jag våf och spånad
Anser båta mer än krig."

www.libtool.com.cn

“Tappra Märta“, morfar säger,
“Gud bevars, hvad krigisk brand!
Jag har haft min lust i läger,
Men det föll sig surt ibland.
Pris ske en och hvar, som kom
Att med balsam läka såren —
Var du glad för de där fåren.
Du så hånligt talar om.

“Söta Malin, lilla dufva,
Som här vid mitt bröst sökt värn,
Finner du din näpna hufva
Mer bekväm än hatt af järn,
Glöm dock icke, att det fans
Förr en mö, som hette Blenda.
Hon i rättan tid sin slända
Bytte ut mot sköld och lans.

www.libtool.com.cn

“Skam få alla nya, fula
Namn, som söndra våra hem!
Väl jag unnade en kula
Den, som först kom upp med dem.
Svensk, helt rätt och slätt, må bli
Bästa, endaste benämning,
Aska varde hvarje lämning
Utaf allt, som nämns parti!”

Den gamla fröken.

En liten ensam gosse tyst och blyg,
Som ej fått tumla i den gröna hagen,
Jag satt bland böcker i en fönstersmyg,
När jag från skolan hade lof för dagen.
Den unga fantasiens alkemi
Förvandlade den värld, jag lefde i.

Midt öfver gatan låg ett åldrigt hus,
Som hufvudroll i mina drömmar hade.
För gathistorier jag utan krus
Den hemiska skådeplatsen dit förlade.
Ett anlete med bleka, vissna drag
Där stundom mötte mig. Då ryste jag.

Bland bilder från fru Lenngren och Fryxell
Steg som en elak fée "den gamla fröken."
På hennes rullgardin jag såg hvar kväll,
Hur skuggor skymtade som mörka spöken.
Där speltes på klaver emellanåt
Så sällsamt sorgligt, att jag föll i gråt.

Tog mig vid handen så en vacker dag,
I ordning att gå ut, min vårdarinna:
"Den gamla fröken fattat stort behag
Att dig i fönstret jämt vid lexan finna.
Hon bjudit oss att hälsa på hos sig
Och lofvat mycket vackert visa dig."

Jag bad få slippa, men det half ej alls,
Och genast vi begåfvo oss på vägen.
Jag kväfde snyftningen uti min hals
Och trädde in, förfärad och förlägen.
På mattan höll jag blicken envist sänkt;
Då ljud en röst — den var ej som jag tänkt.

Den klingade så varmt, så mildt och godt,
Och i ett nu min fruktan var försvunnen.
Två ögon logo själfvullt himmelsblått
I öppen strid med skrynklorna kring munnen,
Och själfva skrynklorna, hvad voro de?
En mask förrådande en vänlig fée.

Det låg ett fångslande jag vet ej hvad
I denna hållning, rak trots årens börda,
I denna hy, lik hvita rosenblad
Af första frostens andedräkt berörda.
Från flydda vårar minnets doft fans kvar
Omkring gengångerskan från Gustafs dar.

Den boning, som jag fyllt med nattlig skräck,
Jag kunde icke nog bese, beundra:
Möblering utan stoftkorn eller fläck,
I stort och smått en bild af sjuttonhundra,
Med bronsbeslag allt vördigt och bastant,
Från gamla kopparstick mig välbekant.

Klaveret, som jag hört så mången gång,
Stod där i vrån, i hvitt med nött förgyllning,
Notställarn bar en nu förgäten sång,
I gulnadt bläck en sirligt skrifven hyllning.
Det var "vid vassen af den krökta ström" —
En ton, som följt mig ända i min dröm.

På hyllan, lysande i franska band
Och högröd snitt, liksom i högtidskläder.
Gustavianska skalder trängdes bland
Dalinska tidens folk i simpelt läder.
I vitterhet den gamla höll sig nöjd
Till dem, som gjorde hennes ungdoms fröjd.

På väggen taflor! -- Farfar i peruk
Med harnesk öfver gula kyllerrocken,
Ett rytterianfall — en mörknad duk
Med Lembkes svarta häst i främsta flocken,
Pastellporträtt i bleknad härlighet —
Jag tröttnade ej fråga: "hvem är det?"

I målad miniatyr, i drivvet vax,
Jag redan visste mången likhet läsa:
På vinlöfskransen röjdes Bellman strax,
Och stackars Lidner på sin stora näsa.
Af häpen vördnad stod min mun på glänt,
Då fröken sade: "Jag dem sett och känt."

"Fru Lenngren då och Kellgren?" — "Också dem."
Nyfikenheten intel kunde mäta.
Re'n stunden inne var för att gå hem,
Och än alltjämt det hette: "ack, berätta!"
Knappt lämnad var den tröskel, som jag skytt,
Förr'n hågen brann att komma dit på nytt.

Besöket gjordes om en annan kväll;
Allt var sig likt, blott ännu mera roligt.
På böcker och på taflor såg jag säll
Och till den goda féen mig smög förtroligt.
Till namn från fordom jämt jag återkom,
Och alltid hette det: "ack, tala om!"

Hon gjorde så — dock icke mitt begär,
Fasthellre minnets makt, hon lyda tycktes,
Och stundom bortom barnets trånga sfer
Berättelserna ofrivilligt rycktes,
Som på det stilla vattnet, vid ett kast,
Allt större ringar vidga sig i hast.

Men om jag också icke allt förstod,
Så tacksam lyssnare man funnit sällan,
Så helt jag lefde i en period,
Som låg med ljus och dunkelhet emellan
Den nittonde Augustis morgonsol
Och nattens blixtrur Ankarströms pistol.

Hon skildrade, hur glädjen själf steg ned
På flyktigt gästbesök till frusna zoner,
I "Postens" spalter Kellgrens löje stred,
I fria luften lekte Bellmans toner.
Af grace och kvickhet, lefnadslust och mod
Allt sjöd och spelte som en vårlig flod.

Och Konungen — hvem återge förmår
Hans ögas strålblick och hans sneda panna,
Teaterlagrarne i pudradt hår
I sällsam blandning med de äkta, sanna!
Hans ålder, ack, med flärd och split och strid,
Var dock vår sista svenska storhetstid!

“Jag mins“, så sade hon, “den morgonstund,
Då Gustaf steg ombord på skärgårdsflottan.
Från Holmen dundrade af hjärtans grund
Vid hurrande och jubel öfvermåttan,
Och tårfullt viftande tog aldrig slut
För hvar galér, som vimplad lade ut.

“Jag ser mång’ ungersven vid skottens ljud
Med hurtigt grepp i tåg och tackel klänga,
Som afskedshälsning till en mor, en brud,
En plymagerad hatt bland krutrök svänga.
Jag ser för mig så mången, mången som
Från Wiborgsviken aldrig vände om.

“På stranden stod jag, klädd ännu till bal.
Jag dansat på redutten hela natten.
Där flödat glödgaadt vin och vankats tal
För hjältarne på väg till finska vatten.
Min blick i tårar hån mot skeppen gick —“
Hon teg med ens. Ej mer jag veta fick.

Jag märkte stunden ej för frågor gjord,
Men mina ögon min väninnas följde
Bort till en medaljong på hennes bord,
Där hennes sticksöm den till hälften höljde.
Jag mindes, att jag undrat hvem det var,
Fast då mot vanan icke jag fått svar.

Till böckerna jag tyst mig undan drog
För att ej störa hennes sorgsna stämning,
Men hur i dem jag bläddrade, betog
Till sist mig själf en liknande beklämning.
Om lexor stammade jag fram ett skäl,
Steg upp och tackade och bjöd farväl.

Visst hade jag min gång dit om igen,
Och visst var fröken som hon brukat vara
Mot den, hon kallade "sin lilla vän",
Beredd att ständigt på hans frågor svara,
Men likafullt jag var och blef försynt
Att be om slut på hvad hon påbegynt.

Och tiden gick — från ferier återvänd,
Se'n några veckors frihet jag fått smaka,
Jag var som vanligt hemma i min gränd,
Hos min syntax och temabok tillbaka,
Då oförmodadt sorgebudet ljöd:
"Du vet, att fröken mitt emot är död."

Ner på Cornelius föll en droppe klar,
Hur än jag kämpade att gråten svälja.
Det sades, att om Onsdag åtta dar
Man ämnade att på auktion försälja
Den gamlas taflor, bo och husgeråd.
För mina öron lät det som ett dåd.

På förevisningsdagen dit jag smög.
Hur var det fina, hvita golfvet smutsadt!
Hvar möbel rubbad var, och i en hög
De kära taflor man mot väggen skjutsat.
För simpelt skämt de voro föremål --
Och i sitt harnesk farfar fått ett hål.

Det bo, som hållits hop af aktsam vård,
Hur skulle nu det skingras i fragmenter!
En klädståndsfru slog till ett falskt ackord
Uppå klaverets dammiga tangenter.
Det var liksom jag maktlös långt ifrån
Mot älskadt stoft bevittnat helgerån.

Till böckerna jag sade afsked rörd
Och aldrig sist nu till det bord mig vände,
Där på en bricka jag såg sammanförd
En mängd af småting, som jag alla kände.
Jag önskade betrakta än en gång
Det där porträttet i sin medaljong.

Där låg dess röda saffiansfodral,
Men tomt — porträttet var ej mer att finna,
Och ängsligt frågande min blick sig stal
Hän till en gammal sorgklädd tjenarinna.
Uti en hviskning gaf hon mig besked:
"Ja, medaljongen — den tog fröken med."

www.libtool.com.cn

DSR SÄGOR OCH SYNER

www.libtool.com.cn

Fylgjan.

Det är natten före striden. Torolf Vikings härjarsfärd
Skall i morgon hånligt lykta under frankers hämnarsvärd.
Stängd från skeppen, innesluten, skall han obesjungen dö,
Som ett blodigt irrbloss slocknar fjärran i en namnlös sjö.

Rundt omkring, hans lilla skara hvilar trött och slummer-
tung.
Eksam i en öde koja vakar Torolf, böljans kung.
Timmar skrida hän i mörker. Från den matta stockelds-
glöd
Dröjer i hans sköld på väggen blott en fläck, en dunkelröd.

Utan hopp som utan fruktan mönstrar han i dyster håg
Tio somrars kämpabragder på den vida salta våg,
Tio vintrars högbänkshvila på så mången kufvad strand
Mellan skum-omgördladt Norge och helleners solskensland.

Skall han bjuda för sin räddning Oden offer eller Tor?
 Torolf mer på egen styrka än på Valhalls gudar tror.
 Torolf skulle ödmjukt tigga? Det är lifvet icke värdt!
 Hellre mana fram sin fylgja, som en bjarmisk trollman
 lärt.

Se'n det sista Greklandståget all hans glada trygghet vek,
 Tvifvel tärde på hans lycka liksom mask i skeppets ek.
 Nu från egen nornas läppar han sitt öde höra skall,
 Må hon båda honom seger eller nederlag och fall.

I hvad skepnad skall hon komma? Kanske lik en snö-
 hvit häst,
 Manen fladdrande i frihet — förebud till segerus fest,
 Eller som den askgrå ulfven med sin stela eldkolsblick —
 Det är undergångens tecken, det är dödens bittra drick.

Men en suck ur jordens inre sakta rörde kojans grund:
 Blott i slöja svept, en jungfru viste sig i samma stund.
 Dallrande vid hvarje luftdrag, bilden skalf liksom af köld,
 Bröstet blodigt genomskimradt af ett sken från Torolfs
 sköld.

"Mins du Tyche", ljöd en stämman lik en eolsharpas sus,
 "Hellas' dotter, som du ryckte ur förhärjadt fadershus,
 Som du tillät, då den arma en slafvinnas lott begret,
 Att till segrarn endast nalkas, skyld af natt och hemlighet?

"Mins du, hur ur vilda drömmar du spratt upp med vred-
 gadt hot,
 Då din brynja klang i mörkret, stött af naken jungfrufot?
 Troende försåt å bane, hof du genast väpnad arm,
 Och det stål, som blindt du förde, kallt begrof sig i min
 barm.

"Djupt i Hades' tysta rike har jag väntat dig se'n dess
 Nära glömskans stilla vatten, mellan tårpil och cypress.
 Mången, mången såg jag dricka där ur girigt doppad hand,
 Men jag fästes än vid jorden af ett ouplösligt band.

"Som den stoftets form, du krossat, fordom var din viljas
 träl,
 Så med makt, den ej du anat, jag beherskat har din själ.
 Om jag hatar, om jag älskar, än i döden ej jag vet,
 Men jag vet, jag är ditt öde nu och i all evighet.

“Jag har gungat på din reling, ljungelds-klar i stormens
skräck,
Under lugua stjärnenätter har jag suttit på ditt däck.
Det var jag, som vallmohornet ut i guldpokalen hvälft,
Jag, som väckte dig, då svärdet tycktes klirra af sig själf.

“Ständigt, hvar du gick, min skugga mörk sig lade i din
krets,
När du blottade din klinga, hang jag blytungt vid dess
spets.
Segerns ljusa anlet vände sig från dig på kampens dag,
Skyende, att vid din sida möta mina bleka drag.

“Nu det täckelse oss skilde hastigt glesnar mer och mer,
Och min maning omotståndligt drager dig till mig dit ner.
Gudar, som du stolt försmådde, ha för oss sin solport lyckt,
Men med våra dåd och tankar själfva vi en värld oss
byggt.

“Kom min hjälte, du mitt öde lika visst som jag är ditt!
Innan nästa afton skymmer, har din sista strid du stridt.
Från ditt hufvud vill jag lösa sönderhuggna hjälmen då,
Och vid glömskans stilla vatten kanske begge ro vi få.”

. Sagdt. I gråkall morgongryning synen sjönk till skuggors
värld,
Torolf satt med pannan lutad öfver knappen af sitt svärd.
Då han hjälmens örnevingar åter lyfte, var det tid:
Luren redan tvenne gånger ropat utanför till strid.

www.libtool.com.cn

Napoleons ur.

Alltså är du nu förlorad,
Lilla gyllne talisman,
Som hos fallen kejsaryngling
Icke mer man återfann.

Klocka, hvilken Cæsar burit
Redan före maktens dar,
Sedan dess på ättens storhet
Mystisk underpant du var!

Ofta se'n din sakta knäppning
Täljt nationers höjd och fall,
Som med själfva domsbasunens
Obevekliga metall.

Ofta inom siffertaflans
Ödesdigra, trånga ring
Världshistoriens hjul sig vände
Med din visare ikring.

Bredvid Austerlitz, på kullen,
Imperatorns hand dig höll.
Tsarens här på utsatt klockslag
Som en glödhög sammanföll.

Segerns rusande sekunder
Har du visat, lilla ur,
Liksom tidens hemska snäckgång
I den fångne örnens bur.

Det var du, som för hans arfving
Ångsligt pekat ut den stund,
Då hans tron i mörkret restes
Upp på röd och halkig grund

Hon var med, din tysta stämman,
Bak Sedans beskjutna mur,
Utan miskund skredo timmar
Under tyska kulors skur.

Sist du burits vid ett hjärta,
Som var skuldlöst än och ungt,
Ingen fläck där ännu lådat,
Ingen gärning hvilat tungt.

En symbol af tidens oro,
Med demonisk frestarröst
Månn' du ej har rastlöst hamrat
Ock på denne ynglings bröst?

Fåfång fråga! Döden klippte
Tråden af för alla svar,
Och den unges sol gick neder
Ofördunklad, ljus och klar.

Där han liflös låg bland gräset
Långt i fjärran Kafferland,
Cæsars ur en vilde vägde
Lystet i sin svarta hand.

Då det tappra unga hjärtat
Brustet slutade att slå,
Talisman, uti ditt urverk
Oron hörde upp att gå.

Om Napoleons-legenden
Föllo grafvens portar till,
Och det var som hade tidens
Ur ett ögonblick stått still.

Juli 1879.

Kung Henriks jagt.

Kung Henrik, ung Plantagenët,
Vill njuta jagtens fröjd,
Sin nya falk han längtar se
I flygt mot himlens höjd.

Af ifver sjuder all hans blod,
Och under nattens lopp
Väl tio gånger upp han stod,
Att se om sol rann opp.

Ännu i dag på brittisk mark
Åt hägerns fall han gläds;
Snart tretti tusen bågar stark
Han jagar annorstäds.

Bland rosorna på Englands ö
Ännu en munter ridt —
Till Frankland se'n att purpur strö
På fält af liljor hvitt!

Halloh, re'n sända horn och lur
Sin smattrande signal,
Och gröna jackor vimla ur
Den vapenprydda sal.

Med örat spetsadt, halsen krum
Och förd af stallarns hand,
Den svarta hingsten tuggar skum
Vid marmortrappans rand.

Kung Henrik, ung Plantagenët,
Med ärfda hjälte drag,
Så strålande han var att se
Som sol på segerns dag.

I sadeln med ett språng han satt;
Och följet ser förskräckt
Hans jägarhand få falken fatt,
Förr'n svennen handsken räckt,

En älghudshandske pärlesydd
Att akta känsligt skinn —
För sent! I handen utan skydd
Sin klo slår falken in.

Kung Henrik, ung Plantagenêt,
Med blixtn i ögats hörn,
Så stolt och härlig var att se
Som Ljungarn med sin örn.

“Stor sak“, han ropar, “riddersmän!
I jagtdrägt eller stål
Fick ingen frukta skråmor än,
När det gält höga mål.

“En sargad hand — hvad är det mer?
Den har ej annat val,
Som hämtar bästa bytet ner
Från själfva himlens sal.”

www.libtool.com.cn

Afskedsdrycken.

Vid den gamla ekens rötter,
Där den klara källan rann,
Dammiga, med trötta fötter,
Sökte hvila hon och han.

Här, bland mossans dagg-juveler,
Skogen tog i huldt förvar
Fogelfria ministreler,
Fredlöst albigenser-par.

Pilgrimshatt med breda skyggen
Dolde kinden vit och röd,
Ränseln, kastad öfver ryggen,
Gömde landsflykts grofva bröd.

Under kappans veck en cittra
Sakta klang i sitt gehång,
Van att söfva allt det bittra
Med melodisk silfverstrång.

När en kvist de undanböjde,
De i kvällens rosenfårg
Dalen nedanföre röjde
Med sin gråns af blåa berg.

Kransadt af oliv och ranka,
Sågo de sitt land, Provence,
Och bland lundarne det blanka
Spegelbandet af Durance.

Hatten han af henne löste
Och på bruna lockars svall
Med sin hand ur källan öste
Feberstillande kristall.

“Drick“, han sade ömt, “det lenar
Ljufligt ditt betryckta bröst!
Med min maning sig förenar
Vattnets egen joller-röst.

“Drick, en lönlig läkdom dväljes
Här i jordens rena saft —
Underbar en sagn förtäljes
Om den lilla källans kraft:

“En och hvar, som omildt öde
Fjärmar från vårt sköna land,
Afskedsdryck ur detta flöde
Upp må hämta i sin hand;

“Då skall för hans öga falla
Stoftets gröfre skiljemur,
Och med sinnen, nya alla,
Fattar han sin mor, Natur.

“I en enda hastig hägring
Klart han skönjer och förstår
Sjålen af sin hembygds fågring
Genom prisma af en tår.

“Tungan då sin tvekan mister,
Och liksom en källas språng
Känslan ur hans hjärta brister,
Och hans tal är genast sång.

“Rankans rus och rosens anda,
Skiftningen af ängens skrud,
Sötma, doft och syner blanda
Magiskt sig med språkets ljud.

“Kastad se'n till fjärran zoner,
Midt i främlingshopens larm,
Han sin fosterjord i toner
Bär bevarad i sin barm.

“Ett Provence, som ler och skimrar
Likt en bräddfyll blomsterskål,
Dubbelt skönt han äter timrar
Upp i sångrikt modersmål.

“Kom och låt oss källan smaka!
Ljufva hjärta, drick du först:
Hämta näring, ädla maka,
För din andes skönhets-törst!

“Nu Provence, du gyllne, kära,
Draga vi på okänd led,
Men hvart våra vägar bära,
Taga vi dig alltid med!” —

Än en sista blick de skänkte
Åt den kända landskapsscen,
Och i deras ögon blänkte
Redan dryckens återsken.

Snart af deras fjät det svaga
Ljudet hän i dalen dog,
Källan ensam sjöng sin saga
Snart för slummerdrucken skog.

www.libtool.com.cn

Den främmande fågeln.

Fåiten tiggargosse på en trappa låg,
Utan fader, moder, — lämnad vind för våg.
Huru varmt det vackra, bruna ögat bad,
Ingen, ingen rördes i den stora stad.

Kampanilens klockor ringde doft: bing, bång.
Sol och helgdagsdräkter, kyrkmusik och sång!
Köpenskapen blomstrar, man är rik och säll,
Därför skyddspatronen fått ett nytt kapell.

Bisp med staf och mitra under baldakin,
Stadens styresmän i fotsid karmosin,
Pager, svassande i snibbigt smala skor,
Damer, mysande bak toppig mössas flor,

Alla drogo fram i ändlös procession
In i svala dunkel, under orgelton.
Tiggargossen trifs på solig trappa bäst —
Hvad har han att göra med de rikas fest?

Liten fågel sjönk från molnets gyllne rand,
Lät sig villigt tagas af den späda hand.
Svart och vit till färgen, än af sunnan varm,
Trötta fågeln gömde sig vid gossens barm.

“Svala“, sade gossen, “lycklig, lycklig du,
Som med snabba vingar delar skyn i tu!
I de sköna landen, där du varit sist,
Gjuter ingen tårar, lider ingen brist.

“Midt i nödens sköte hvarför slog du ned?
Ack, vänd om, jag ber dig, flyg och tag mig med!
Låt ock mig få följa med det långa tåg
Mot de gröna palmer, mot den stilla våg!

Tätt till bröstets trasor fågeln ömt han smög,
Snart på hvilad vinge åter bort den flög.
Under hymnens jubel, orgelns återskall
Gossen sjönk tillbaka, sällsamt blek och kall.

Nästa sol rann opp — från tusen läppar ljud:
"Pesten är i Florens, folkens svarta död!"
Han, hvars offer äro liksom hafvets sand,
Kommit med en svala från Egypti land.

Läkaren.

Vid Arnos våg, som sakta glider
Inunder Gaddi's gamla bro,
I dunkla, orofulla tider
De tvenne byggt sitt lugna bo.
De lämnade uti sitt värde
Signorers, popolaners kif.
Han var ung Giulio den lärde,
Och Gemma var hans fagra vif.

www.libtool.com.cn

I gryningen af vetenskapen
För sina bröders gagn han brann
Och sökte modigt efter vapen
Att hejda knotig lieman.
Uti Salerno och Granada,
Där konsten knöt sin första blom,
För mensklighetens gamla skada
Han samlade mång läkedom.

Se'n drog han glad, som biet ilar
Hän till den kända kupans mål,
Hem till Firenze, där det hvilar
I skuggan af sin döms kupol.
Hans själs begär, hans ljufva kvinna
Blef där hans brud en lycklig kväll;
Lik hälsans blomstrande gudinna,
Hon gick att dela läkarns tjäll.

www.libtqol.com.cn

En krans af friska rosor slog hon
Kring tanke, vänd åt kval och död,
På tröskeln redan emottog hon
Den kommande, då vesper ljöd,
Hon lossade hans våta kapp
Och kysste molnet från hans min,
Om han var trött att skallar lappa
Hvar dag på guelf och ghibellin.

När sedan studielampan tändes,
Hur tyst aktgifvande hon satt,
Då sida efter sida vändes
I åldrig, präntad visdomsskatt!
Mång inblick i naturens krafter
Han hämtade ur gulnad text
Och lärde pressa läkesafter
Ur mången okänd markens växt.

www.libtool.com.cn
Hvad glädje, då hans forskarmöda
Den skönaste af segrar fick!
Ur örter, hvilka eljest döda,
Han drog en verksam hälsodrick.
Så blef af händer, fromma, rena,
Det onda själf i kedjor lagdt
Och harmset skunmande fick tjena
Till redskap åt en högre makt.

För alla andra eskulaper
En nagel slikt i ögat var.
Han djärfts betvifla egenskaper
Hos theriak och bezoar!
De häftigaste genast ville
På kätteriet göra slut
Och drifva honom ur sitt gille,
Som det med Dante skett förut.

www.libtool.com.cn
Han slapp att bort ur staden piskas,
Men hatet visste dock ge sår.
Snart rundtomkring förnam han hviskas:
"Giftblandaren — se där han går!"
Det skar i hjärtat — djupt det kändes,
Han vände dyster hem till sig.
Men Gemma log och lampan tändes
Och boken sade: kom till mig!

Allt färre sjuka hördes klappa
Med hvarje dag på läkarns dörr,
Och gåfvorna alltjämt mer knappa
Till huset flöto in mot förr,
Och mången, som för lifvets frälsning
Var hos hans konst en gäldenär,
På torget undvek återhälsning,
När nästa gång de möttes där.

www.libtool.com.cn
Han litat på det sannas seger,
Nu svigtade hans tillförsikt.
Han var bland landsmän och kolleger
Belagd med hemligt interdikt.
Hvad gagnar, mente han, att strida
Mot en så öfvermäktig flod?
Men då stod makan vid hans sida
Med ord af bergfast hopp och mod.

Fastän bekymret satt vid hården,
Och sista gyllen växlats bort,
Med eggad kraft han glömde världen
På nytt vid degel och retort.
Det gällde nu ett mästerstycke,
Ett elixir af kostbar halt,
Och Gemma sålt sitt brölloppssmycke
För att till verket skaffa allt.

www.libtool.com.cn
Ty se, re'n smög kring stadens murar
En fiende af fruktadt namn,
I kläder, böcker dold han lurar,
I luften, ja, i makans famn.
I fåvitsk blindhet ville skaran
Förneka först sin hemska gäst;
Blott Giulio såg riktigt faran
Och nämnde namnet — det var pest.

Emot förhärjaren från Östan,
Hvars blotta ande lifvet drap,
Till kamp han uppbjöd med förtröstan
Sitt varma nit, sin vetenskap.
Hans stora verk var denna röda
Tinktur, hvars glesa droppars fall
Nu långsamt fyllde upp sitt spröda
Och trånga hölje af kristall.

www.libtool.com.cn
 Ej fans uti de gamles skrifter
 En blandning så förväget djärf.
 Emot ett gift han väpnat gifter
 Till räddning eller visst fördärf:
 En hårfin våg, med lifvet, döden
 På skålar två i ängslig svikt —
 Blott en atom mer än af nöden,
 Och döden finge öfvervikt.

Ett tvifvel fick ej insteg vinna
 I läkarns segervissa själ:
 "Se hit, mitt hjärtas härskarinna,
 Min Gemma, se, det lyckats väl!
 Den, som de trampat och förhånat,
 Vet hämnas ädelt som sig bör.
 I morgon tacksamt och förvånadt
 Firenze trängs här utanför.

www.libtool.com.cn
"Om för mitt första rön här vore
Till hands ett enda smittans rof!
Med Cosmo själf, den höge, störe,
Jag skulle våga göra prof.
O Gemma, gläds du ej åt detta?
Så lossa på din tungas band!
Men Gud, hvad är det? Feberhetta
Med isköld växlar i din hand."

Hans öga granskade — och skräcken
Förlama ville ordets ljud.
Där syntes den, den svartblå fläcken
På halsens marmorhvita hud...
"Fort, elixiret! — Töm det snarligt!
Nej, håll — jag är en dåre blott!
Kom ej därvid — det är för farligt
Och har ej än sitt prof bestått.

www.libtool.com.cn

“Kom ej därvid med minsta finger!
Var lugn — blott fem minuters tid,
Och öfver gatan strax jag springer
Till mäster Luca här bredvid.
Min älskade, mitt allt, min Gemma,
Oss hjälpe Christ uti sin nåd!
På stunden är jag åter hemma
Med Luca och hans visa råd.”

I grånad yrkesbroders boning
Han med förtvifflans ångest stod:
“O Luca, glömska och försoning,
Om förr jag bröt af öfvermod!
Nu, när det gälde rädda henne,
Min konst jag svag och oviss fann,
Kom, kanske lyckas det för tvänne,
O råd och stöd mig, om du kan!”

www.libtool.com.cn

Den gamle kunde ej fördölja
Att han såg föga tröst och hopp,
Men skyndade ändock att följa
Den unge, som till hemmet lopp.
Med ens de studsade tillbaka —
På tröskeln, som i hälsans dar,
Såg åter Giulio sin maka,
Och hennes blick var fast och klar.

Hon talade och ögat lyste:
"Jag tömde elixirets saft,
Ty aldrig jag ett tvifvel hyste
Uppå dess underbara kraft.
Det prof, du önskade och ville,
I rätta stunden erbjöd sig.
Jag trodde på din konst, ditt snille,
Och lefver, älskade — för dig!"

Sterope.

Sr dunklet i dalarnes näste
Vi blicka mot natthimlen upp
Och se på dess stjärnströdda fäste
Plejaderernas skimrande grupp.

Det är som de götes tillsamman
I enigt och systerligt sken,
Som vore den himmelska flamman
Ej tänd hos de sju, men hos en.

Med strålar de blända, att ingen,
Som forskar bland stjärnorna, ser
Att Sterope, skönast i ringen,
Ej lyser hos systrarna mer.

En afton lik denna de drogo
I skyarnes glidande char,
Då silfrade dyningar dogo
Därnere kring mörk Balear.

Allt lägre sig sänkte de ljusa
Och lyddes med drömmande lust
På höljornas suckar, som susa
Ur månklara grottor vid kust.

En dödlig, så säger oss sagan,
Sin blick mot de himmelska höjt.
Från stranden hans trånande klagan
Vardt buren på rörsuren flöjt.

Bak molnen försvunno de höga
Plejader för jordsonens blick;
Allena från Steropes öga
Ett gensvar den bedjande fick.

Ur tonande sferer hon lände
Att bringa den arme sin tröst,
Af menskliga lidelser brände
En tår den odödligas bröst.

Den föll som en svedande gnista,
Om jordlivets smärta ett bud,
Och där som den fallit sågs mista
Sin klarhet den stjärniga skrud.

Af stoftet hon hembar ett tecken
Till systrarnas strålände krans
Och döljer alltsedan i vecken
Af slöjan sin bleknade glans.

Då skygg hon i azurn försmälte,
Osynlig i himlarnes hus,
Strax väfde de andra ett bälte
Kring henne af skyddande ljus.

Med strålar de blända, att ingen,
Som forskar bland stjärnorna, ser
Att Sterope, skönast i ringen,
Ej lyser hos systrarna mer.

www.libtool.com.cn

Målaren i Pompeji.

Sin pensel ur handen han fälde
Och knäföll för skönhetsens välde
Och eldigt i famnen höll sluten
Sin rodnande brud och modell.
Så stilla med ens stod minuten
Som dansen af kransade timmar,
Där luftig kring frisen den glimmar
I konstnärens leende tjäll.

www.libtool.com.cn

En Amor med fingret på munnen
 I atrium vaktade brunnen,
 Och vattnets kristalliska sladder
 I snäckskålen saktadt sig göt;
 Vid purpurförhängenas fladder
 Förrådde den öppna portiken
 En skymt af Vesuven och viken,
 Där solgudens öga sig slöt.

Omslingrade dröjde de båda.
 Hon tröttnade ej att beskåda
 Den nymf-rika sköna figuren,
 Som penseln fulländade nyss.
 Den fuktiga färgen på muren
 Gaf åter de älskade dragen
 Af henne, som tacksamt betagen
 Nu skänkte sig helt i en kyss.

www.libtool.com.cn

Hon är det. I fladdrande dräkten
Hon liknar olympiska släkten,
Och under det dansande steget
Försvinner det jordiska grus.
Ja, anletet är hennes eget!
Odödliga rosor bär kinden,
Hon sväfvar som luren af vinden,
En strålbild af ungdom och ljus!

Och målaren ropte: "I gudar,
Som smyckaden stoftet med skrudar
Af skönhet från himlarne lånad,
Om nåd för er afbild jag ber!
Då Parcernas ilande spånad
Skall slitas i morgon måhända,
Skall åter till intet då vända
Den form, hvilken liknade er?"

www.libtool.com.cn

“O rädden från glömskan och natten
Till trots för det Stygiska vatten
Den skapnad, I skänkten åt henne,
Och låten dess skugga bli kvar!
Då ingen mer minnes de tvenne,
Må konstnärens flyktiga daning
I sekler än gifva en aning,
Hur skön och hur älskad hon var!”

* * *

Hans bön de odödlige hörde.
Den regnande askan förstörde
Det lif, som på gator och gränder
Dref fram med sitt tanklösa sorl;
Men verket af älskande händer
Ån pryder den leende gården,
Där Amor som fordom har vården
Vid brunnens förstummade porl.

www.libtool.com.cn

I lefvande färgglans på muren
Hon syns, af sefirerna buren,
Olympisk är än hennes bana,
Hon glöder af ungdom och ljus!
Hvad konsten och kärleken dana
Skall tiden bestorma förgäfves,
Ur seklernas aska det gräfves,
Besegrande glömska och grus.

www.libtool.com.cn

I AFRIKA

www.libtool.com.cn

Alger.

Underbara stad, där Vestern
Flyttat hop med Österland,
Hvilken fantasiens högtid
Firas icke på din strand!

Då vid dagens första ljusning
Skeppet inåt bukten styr,
Medan morgonstjärnans skimmer
Bleknar öfver hamnens fyr,

Med hvad tjusning skådar ögat
Snön på Atlas' fjärran kam,
Foten, trött af däckets vaggning,
Huru längtar han dit fram!

Stolt Alger ur vägen växer
Som en hvit triangel opp,
Smalnande i Kasbah's tinnar
På den gröna kullens topp.

Bland burnuserna på kajen
Huru drömligt tycks ej allt!
Halförgätna barnaböckers
Blekta bilder få gestalt.

Huru ifrigt örat fångar
Själffa bärarhopens skrik,
Hur de sträffa gutturaler
Ljuda likt en trolsk musik!

Packningen på ryggen kastar
Nu en smidig, smärt arab,
Som med knuffar öppnar vägen
Genom trasig tiggarslab.

Främlingen bedöfvad följer
Ett par snabba, bruna ben
Uppför trapporna från hamnen
I det dunkla grynings-sken.

Här och där en sön af öknen,
I sitt hvita skynke klädd,
Sömnig reser sig på armen
Från granitens hårda bädd.

Morgonvinden vaken rasslar
Kring i palmers täta blad
Framför porten till hotellet,
Där fontänen plaskar glad.

Bärarn lämnar af sin börda,
Sträcker handen girigt nu,
Fordrande i francs den summa,
Som han borde få i sous.

Skälmen vet sin fördel öfver
Den förtjuste europén,
Har det vackra namnet Omar
Och sin tandrads elfenben.

www.libtool.com.cn

I biblioteket.

(Alger.)

Ett palats för forne deyer
Nu biblioteket hyser.
Öfver gårdens öppna fyrkant
Himlen hög och härlig lyser.

Än, bland römerska fragmenter,
Ljuset någon torso smeker,
Än på strålen i cisternen
Mellan gröna växter leker.

Pelarburna hästskobågar
Lätta gallerier stöda,
Kransade af murgrönsrankor,
Blomsterhängen blå och röda.

Skuggorna ett flätverk spinna
Öfver arbetsbordets skifva,
Österländska bokstafstecken
På det blanka ark de skrifva.

För att läsa och begrund
Just ett rum som jag vill ha det,
Och från pennan orden själfmant
Dansa rytmiskt ned på bladet.

På min ena sida sitter
Med den lindade turbanen
Tyst en gammal turk och bläddrar
Under andakt i Koranen.

Men jag har en annan granne,
Som hvar stund min själ förnöjer,
Hon, som nu den varma blicken
Långsamt upp från boken höjer.

Älskade, om jag ej räddes
Att din kloka tanke störa,
Ville jag en sakta fråga
Rikta till ditt fina öra.

Så som du kan ingen konstnär
I det händiga Cremona
Höra, om de gamla strängar
Ännu sig åt välljud låna.

www.libtool.com.cn

Österländskan.

Bogt i arab-kvarteret
I gränder små och trånga,
I närheten af baden,
Som bolma fuktig ånga,

Där ser man henne skymta
Att i en port försvinna,
Ett hvitbeslöjadt spöke,
En Österlandets kvinna.

. Bakom de tätta vecken
Två dunkla ögon bränna,
Ibland en hand blir synlig,
Som färgats röd af henna.

På lätta tofflor smyger
Hon fram så skygg och luftig,
Den varelse, som Islam
Har gjort till oförnuftig.

Från lifvet slöts hon ute,
Den fångna, väsenlösa,
I hennes barm förvittrat
Den skatt, hon ej fick slösa.

Hon är den ros, som dömdes
Att aldrig knoppen spränga,
Det eko, som i klippan
Skall ljudlöst in sig stänga,

Den näktergal, som aldrig
Fick ut i toner bryta,
Det källsprång, som förborgadt
I jorden måste flyta.

O Österns son, förgiftat
Du har din lefnads krydda,
Din halfva själ du mördat,
Förödt din härd och hydda!

Därföre skall till handling
Du själf ej mera vakna,
Bland paradisisk skönhet
Det bästa alltid sakna.

För sent skall du förnimma,
O drömmare i Öster,
Ett sorl omkring ditt läger
Af sorgsna, vreda röster:

Du dåre, som förbjöd oss
Att också äga själar,
Till straff vi frie männer
Ej föda mer, men trälar!

www.libtool.com.cn

Profetens ättling.

id balustraden i Marengos park
Han står där stel, med munnen sammanbiten,
Förnäm i hållning liksom en monark,
Fastän hans mantel fläckig är och sliten.

Till börden är han ock en kung, hvar tum,
Och i moskén den trogna menigheten
För detta stolta armod lämnar rum,
För Sidi-Hamed, ättling af Profeten.

Men han, som räknat deyer i sin släkt,
Är bofast under öppna himlaljuset.
Han äger intet, utom denna dräkt,
När han ej har en värld i haschisch-ruset.

Med blick, på hvilken visionären käns,
Han ser mot hafvet. Bøljangs trolldång klingar.
På sjöns och luftens fjärran dimblå gräns
Latinska segel spanna hvita vingar.

Hans fäder fordom stått på samma höjd,
Att se korsaren styra in med brisen,
Och de beräknade med trotsig fröjd
Sin egen anpart i den gjorda prisen.

Det var i dagar, då Algerns galér
Strök lik en haj omkring sitt våta valde
Och låg på lur vid hvarje vik och skär,
Beredd att rusa fram, om rof det gälde.

Väl firade med Adria, den blå,
Venetianarn skrytsamt bröllopfesten,
Men bak hans rygg till bruden smög på tå
Den djärfve mohren, den objudne gästen.

Förgäfves kom med hämnens blix och brak
Från kristenheten mången stark armada;
Långt från triangelstadens platta tak
Dess dunderbollar sprungo utan skada.

Alger var mäktigt, det var rikt och sällt,
Och fångna giaurer, skramlande med länken,
Uppbröto sina herrars mark och fält
Och svettades för dem på roddarbänken.

Bazaren var beryktad vidt omkring
Som marknad för de skönaste slafvinnor:
Bakom en förlåt sutto där i ring,
Bland nubiskor, Europas hvita kvinnor.

Hur får ej nu, Alger, du göra bot,
Slafvinna själf hos Vesterlandets söner!
Moskén beträder frankens fräcka fot
Och stör de troende i deras böner.

Ja, hit han kom — med fagra löften först
 Att öfvervunna akta och beskydda,
 Men för hans högvishet och nyhets-törst
 Får ej den minste ha i fred sin hydda.

Med pennans ränker vet han plåna ut
 Hvad han ej genast slog med sabeln neder,
 Och faller dem, som sparats af hans krut,
 Med giftet af sitt guld och sina seder.

Från foten på triangeln växa opp
 Af järn och glas de pråliga palatser,
 Inkräktande de nå till kullens topp,
 Till mohrens sista, trånga boningsplatser.

Att vittna hvar Alger, det gamla, stod,
 Fins snart ej mer än Kasbah's gråa lämning.
 Då skall den stiga ur fördärfvets flod,
 En öde klippspets i en öfversvämning.

Så klagar i den mörke mannens håg
Den sorg, som hafvets åsyn har förstorat,
Då blicken dröjer vid den fria väg,
Det faders-arf, som nu hans folk förlorat.

I timmar sonen af Profetens ätt
Kan stirra utåt sjön, där böljor välla.
Han glömmer hungern — han har köpt sig rätt
Att bära högt sitt hufvud och att svälta.

En gång för namnets skull, så är det sagdt,
För hans behof eröfrarn velat vaka,
Men vid han kalla, tigande förakt
Den sträckta hjälparhanden drogs till baka.

Han tarfvar intet. När han själf det vill,
Ett paradys han bygger upp ur gruset.
Strax utom parken, gränden närmst intill,
Den tända pipan bjuds på kaffehuset.

För rökarn svinner lifvets uselhet
 På trähård liggbank, glömskans ljufva altar.
 Till halfmånprydd kupol och minaret
 Den fina rökspiralen sig gestaltar.

Och han, Profetens ättling, är kalif,
 Befriarn, hämnarn, hvilken Islam vördar,
 Tack vare några bloss utaf *el-käif*,
 Det rus, som döfvar, lyckliggör — och mördar.

Bland pipans moln en fången näktergal —
 Hvar haschisch-rökare en sådan äger —
 I välljud andas ut sin trånads kval
 I buren ofvanför hans hviloläger.

Och drömmarn på sin hårda hufvudgård ·
 Och i sin stålträdsbur den lilla fången
 Till fantasiens underbara värld
 Gemensamt fly på vingarne af sången.

Och Hamed, frossande i toners ström,
Ser åter friheten i haschisch-glöden,
Fast sången blott är drömmen om en dröm,
Och friheten ej hinnes förr'n i döden.

www.libtool.com.cn

Vid moskén.

id moskén, ~~der~~ framför tröskeln
Enligt lagens helga kraf
Seniga och bara fötter
Stryka sina tofflor af,

Huka tras-insvepta hamnar
Som en brokig bildersal
Af naturens alla lyten,
Nödens, ålderdomens kval.

Mörka, magra händer sträckas
Ödmjukt ur burnusens fång,
Stundom för en kopparpennig,
Men för intet mången gång.

Ömkligast bland de elända,
Hvilka sutto där i dag,
Var en ligrå åttiåring,
Blind, med hungertårda drag.

Halte tiggarn, näst i raden,
Sig en skärf omsider fick,
Då den blinde bad förgäfves,
Höjande sin tomma blick.

Ej han märktes af den rike,
Som i silkes-väfd turban,
Mantelfliken öfver skuldran,
Skred förbi på saffian.

Men den lytte olycksbrodern,
Som man bättre kom i håg,
Myntet lät förstulet falla
I dens hand, som icke såg.

Väl man kunde le af vemod
Åt den stackars blindes ord,
Stora, som han tackat någon
Af de lycklige på jord,

Då han önskade åt gifvarn
På orientaliskt vis
Många sälla lefnadsdagar,
Höghet, rikedom och pris.

Kanske dock, då gubbens önskan
Blef beledd af hvarje klök,
Skrefs ett namn med ängläpenna
I det glömdas hufvudbok.

www.libtool.com.cn

Trappisten.

Du vän af livvets sorl och färg, som hastar
Till nya skådespel för hvarje ort,
På dina ströftåg du kanhända rastar
Engång vid Staouëli's klosterport.

Betrakta hur barmhärtighet bevisas
Den här af fattige, som samlas hit.
Kabyt och kristen klädas och bespisas
Med frukten af trappistens arbetsflit.

På refektoriets enkla häfvor bjuden,
Förfriska dig i dagens heta kvalm,
Men brodern i den hvita ordens-skruden
Du störe ej i skuggan af hans palm!

Gå ur hans väg! Din synkrets helst begränsar
Den värld, som har till ändamål blott sig.
För denne munk, som tyst sin trädgård rensar,
Fins intet af allt det som lockar dig.

Ty han, som stum här sysslar med sin spade,
Skeppsbruten kom från livvets strida älf,
Sin heta panna han på tröskeln lade
Och bad och sade: "fräls mig från mig själf!"

Intill en broders öra böjd, förkrossad
Han blotta fick det sår, han hemligt bar,
Och bördan föll, från sargad skuldra lossad,
Med hvarje minne af hvad förr han var.

Som tiggarn kastar vandringsstaf och ränsel,
Där ett härberge unnar gästfri härd,
Så här vid porten konstnärn fallt sin pensel,
Sitt guld den rike, krigaren sitt svärd.

Var han kanhända något af allt detta,
Den man, som sökte här en stormfri hamn?
Hvad du vill veta skall man ej berätta,
Ty ingen känner här den andres namn.

Om furstens eller dagakarlens öden
Förr varit hans, nu ingen mera vet.
I tystnad, späkning, stilla gång mot döden
Här alla funnit samma jämlikhet.

Om myriader varit idel öra
Att fånga upp ett tonfall af hans röst,
Han nu förstummats för att bättre höra
Den tysta stämman djupt i eget bröst.

Om han i festens rus har ägt sin gamman,
Af markens frukt han nu ej mer begär
Än minsta näring åt den trötta flammen,
Som till hans pröfning ännu flämtar här.

Om herradömen att hans nycker tjena
Med gröda böljat som ett haf af gull,
Hans håg nu vändes åt den teg allena,
Där skörd för himlen gror i jordens mull.

Så på sitt timglas lugnt han blicken riktar,
Tills solnedgången finner tom hans cell,
Då ej ett blad i palmens krona sviktar
I rosigt eterhaf en molnfri kväll.

Af tigande gestalter sänks en kista
Ned i en graf, där intet öga gret;
Men ingen inskrift, intet namn de rista,
Det tarvas icke. Det fins En som vet.

www.libtool.com.cn

Abdallah.

Sudans svarte neger,
Lustige Abdallah
I den öppna boden
Hör man le och tralla.

Före någon annan
Vaken på sin gata,
Börjar han med solen
Negerfranska prata.

Inom ullig skalle
Ryms visst ej en tanka,
Men på tungan tryter
Aldrig lingua franca,

Mellan blomkålshufvud
Trindt hans eget skiner,
Svarta händer stapla
Gula mandariner.

Fabelaktigt stora
Ananas, meloner
Framför sig han tornar
Upp som bastioner.

Afrikanska jorden,
Värmd af solens flamma,
Ensam har förmåga
Slika frukter amma.

Själff Abdallah hemtat
Ur dess starka safter
Barnslig lefnadsglädje
Och en jättes krafter.

Då de gamla landen
Sugits ut till mårgen,
Och ett blekladgt slakte
Krymper hop som dvårgen,

Då af tankegrubbel,
Sjuklig lust till vinning
Blodet utspådt bultar
Vid Europas tinning,

Afrika, du rika
Mor för gyllne kornet,
Stjålp då god och sorglös
Ut det fyllda hornet!

Når för folk, som hungra.
Dina spenar flöda,
Kanske vaknar glådjen
Åter upp, den döda.

www.libtool.com.cn

Militärbegraving.

f blänkande gevär det vimlar
Utefter hela vägens längd,
Af blåa jackors och af hvita,
Rödkulliga turbaners mängd.

Det är ett infödt regemente,
Där under frankisk trikolor
Vid mohrens och kabydens sida
Som vapenbroder negern går.

I trummans dofva hvirflar blandar
Musiken klagande ackord,
Från Blidahs gator skrider tåget
Åt palmbeskuggad kyrkogård.

Den döde öfversten ledsagas :
Dit bort af sina tappres led,
Med sorgflor öfver sadeltäcket
Hans trogne lindhäst följer med.

Den enkla kistan re'n står färdig
Att sänkas i det tysta ner.
Ur staben träder minnestalarn,
En gammal ärrig officer.

I talet möta namn från fordom,
Magenta och Sebastopol,
Liksom på mörka vatten dröjer
En strimma af en slocknad sol.

Men till en bruten hviskning sjunker
Till sist den sträfve krigarns röst,
Det rycker i den grå mustaschen,
Medaljen skälfter på hans bröst.

Han och den hädangångne ofta
Med samma kappa redt sin sång
På Krim li dyiga tranchéer
Och på lombardisk blomsterång.

Längs väderbitna kindens fåror
En enslig tår i lönn sig stjal:
"Farväl kamrat, du glömmes icke —
Farväl vår öfverste, farväl!"

Nu brakar salvan från plutonen.
Bakom den tunna rökgardin
De mörke afrikauer skyllra
Med bronsens lugn i hvarje min.

Helt om och marsch! De tåga hädan,
Och blott af krut en flyktig doft
Omsväfvar än den låga kullen,
Som rundats öfver krigarns stoft.

Ett ögonblick, och doften skingrats
Som jordisk äras korta rus,
Och krigsmusiken har förklingat,
Och allt är stumt kring dödens hus,

Och vesterns sista purpur svinner
Som ett godnatt till svärdets tid,
Och öfver palmerna och korsen
De stilla stjärnor lysa frid.

www.libtool.com.cn

Den unga generalskan.

Constantine, på klipphögt fäste,
Där gamen rufvar i molnigt näste,
Och forsen mullrar i mörka djup
Bland tvära branter, som stå på stup,

Där hos min man det mig väl behagar —
Som far han sørjt för min barndoms dagar;
Sin hand gaf tacksam den unga mö
Åt gamle krigarn med lock af snö.

Hans ärr jag älskar, hans pannas fåror;
De pryda blott, liksom djupa skårer
I hjältens hjälm efter vunnen fred.
Förr'n jag var född, för sitt land han stred.

Till häst jag spränger bredvid hans sida
 Och ser hans spahi's i sporrsträck rida,
 I röda mantlarna flyger vinden—
 Då blixtrar öga, då glöder kind.

Min lust är krutröken och paraden,
 Och hjärtat följer den stolta raden,
 Som defilerar i takt och tu
 För generaln och hans unga fru.

Ibland, då han på divanen hvilar
 Och skärande genom foten ilar
 En plågsam hågkomst af Malakoff,
 Ge minnena till historier stoff.

Och gladt vi strida med sår och krämpa,
 Då vid vårt schackspel vi båda kämpa.
 Han är en Moltke, strategiskt lärd,
 Och jag det kommande franska svärd.

Jag ler åt grannlåt och diamanter
 Och nya sprättande adjutanter,
 Som tänka suckande på Paris —
 Här fins ej tillfälle till kurtis.

För slika lejon jag blott har löje.
 I Batnas vildmark fins bättre nöje.
 Med gamle Ali, min säkra vakt,
 Mot skogens högdjur jag drar på jagt.

En dag bland klipporna plötsligt kom det —
 Uti provinsen man nog vet om det —
 Mot oss ett lejon med vredgadt vrål,
 Som där på jagten haft monopol.

Men midt i bringan, den raggigt gula,
 Rakt genom hjärtat det fick min kula,
 Och väckte aldrig mer strid igen
 Om rätt till jagt i Numidien.

Uti vårt förmak vid spiselhällen
Nu lent sig breder den sköna fällen.
Det största lejon blott tjena skall
Min ädle herre till fotapall.

Biskra.

Där Atlas' sista strimma
Af dunkelröda berg
Förtonar i en dimma
Af aftonrodnans färg,
Där ögat skönjer bara
Safirhvalf och Sahara
Vid himlens södra rand,
Där höjs som ön ur hafvet,
I blominor halft begravet,
Det underbara Biskra
Utur ett svall af sand.

Där skymtar snöhvitt kalkad
En karavan-serai,
Af palmens solskärm svalkad
I doft af evig maj;
Där gråa hus af lera
De svarta herbergera
Från Ethiopens land;
Där, bäst bland himlens skänker,
Cisternens spegel blänker
Liksom en silfverpenning
I solbränd tiggärhand.

Med bössa öfver sadel
Och smyckad som till fest,
Araben, öknens adel,
Där tumlar stolt sin häst;
Där skrider öfver torgen
Med dadelfyllda korgen
Den pustande kamel;
Att främlingar förnöja
Där dansa utan slöja
Saharas vilda döttrar
Vid instrumenters spel.

Skall denna drömvärld, blandad
Af ljus och färg och doft,
Ej strax bli öfersandad
I moln af ökenstoft?
Om några stunder korta
Skall allt ej vara borta
Liksom en gyckelsyn?
År denna hjärta fågning
Mer verklig än den hägring,
Som glimmar där i fjärran
Vid horisontens bryn?

Patriarken.

Guldrödt varm är djupa aftonhimlen,
Långa skuggor nalkas öfver mark,
Där med husfolk, hjordar och kameler
Tågar en Saharas patriark.

Hög bland sina ättlingar och fränder,
Ofvan stoftskyn af kamelens skridt,
Vördnadsvärd som Abraham han sitter,
Sida dräkten hvit och skägget hvitt.

Med sin Gud och sina tält han drager,
Som hans stam har gjort i tusen år,
Hän till betet bland de svala bergen
Undan torkan, som på slätten rår.

Tryggt som lammet söker modrens sida,
Vandrar han den enda väg han lärt,
Säker att vid målet alltid finna
Ängen, källan, - som hans fader närt.

Inom kort du skall ur kvällens skymning
Höra långt ifrån hans stämmas ljud.
Vänd emot den trakt, där ljuset födes,
Vittnar han i öknen: Gud är Gud!

www.liltool.com.cn
Villa Landon.

(Biskra.)

På sanden den lena
I lustgården vida
Vi gingo allena
Och sida vid sida.

Hvar blomma sig tedde
Så skön som i Eden,
Och palmerna bredde
Sitt skuggnät på leden.

Ett sus vi ej hörde,
Ej fjät af sandaler,
Blott guldfisk sig rörde
I klara kanaler.

En bländande villa
Låg bäddad i grönskan,
Så obebodd, stilla
Som skapt af en önskan.

I dammarnes spegling
Vi sågo hvarandra
Vid guldmolnens segling
Bland skyarne vandra,

Som vägen oss förde
I blånande eter,
Som redan vi hörde
Till andra planeter.

Bak palmskogens bälte,
Två steg utom muren,
Låg öknen, som smälte
Till ett med azuren.

O minne från Eden,
O stund allt för korta!
Omkring oss blott heden
Och världen långt borta!

www.libtool.com.cn

Kustbild vid Tunis.

Farväl till Tunis och Goletta
Och ut i brisens friska bad,
Där ingen landvind kan berätta
Om dofterna i beyens stad,

Ut från de inestängda gölar,
Där hafvets salta sättes af,
Och där en ensam buffel bölar,
Till knäna i en vattengraf!

Från kusten och dess feberdimma,
Vår brune roddare, ro på
Mot reddens fjärran blanka strimma
Och ångarn färdig strax att gå!

Välkommet Medelhaf, som rullar . . .
I djupaste ultramarin
Med skum på glitterströdda kullar .
Och muntert springande delfin! . . .

Vid raska årtag flyger slupen
I morgonluft och morgonsken,
Och droppen gnistrar, öst ur djupen,
Lik oinfattad ädelsten.

Sjöfågel svärmar rundt omkring oss,
Och skimrande i solens brand
De rosenfärgade flamingos
Sig höja flaxande från strand.

En ås med några hvita prickar
Där borta blånar öfver våg,
Och på vår fråga roddarn nickar,
Att det var där Carthago låg.

Hvar äro nu dess tusen segel
Som glänste här så stolt och tryggt?
Hvar är den bild på ytans spegel,
Som sågs vid vattenfågeln flykt?

På kusten strimmigt sammanflyta
De hvita punkter efter hand.
De sista pärlorna sig knyta
Till minnets rika pärlband.

Farväl I syner underbara
På Afrikas, på sagans jord!
Re'n skeppet ger signal att fara
Och ångan hvisslar gällt: ombord!

www.libtool.com.cn

ANKAR OCH TONER.

www.libtool.com.cn

Vackra sky.

Vackra sky, som tågar
I det vida blå,
Hvar skall du, jag frågar,
Ro och hvila få?

Hvart dig vinden viftar
Hän på himlens slätt,
Sväfvar du och skiftar
Guldröd, violett.

Kanske skall du smälta
Ner i fjärran haf,
I dess bittra sälta
Få en okänd graf,

Eller högst på bergen
Stympas bit för bit,
Dö och mista färgen
På en drifva hvit.

Luftens sköna hägring,
Skall du helt förgå,
Af din regnbågs-fägring
Intet återstå?

Ack, om själf du finge
Reda dig din säng,
Nog i regn du ginge
Ner på majgrön äng,

Att en blomsterskara,
Stänkt med dagg-juvel,
Mätte se'n bevara
Dina färgers spel,

Och den prakt, din slöja
Lånt af himlens ljus,
Så i blommor dröja
Kvar bland jordens grus.

www.libtool.com.cn

På gammal tomt.

För Stockholms-barn behöfs ej måla
På Norr den mångbesökta punkt,
Där skenor ut som nerver stråla,
Och järnvägsvagnar dåna tungt.

Med front emot Central-stationen
Ett typografiskt praktpalats,
Känt af den röda tegeltonen,
Tar in sin del af samma plats.

Vid snabba pressars gång därinne
De ord, du nedskref vid din klaff,
Mångfaldigas på stampadt linne
Än till ditt pris, än till ditt straff.

I tankens fjärils-vingar bjärta
Med omildt finger sättarn tar,
Och i sin nya dräkt af svärta
Den bild ej käns, som sken så klar.

Just här, där svettig snällpress viger
Åt minnet somt, åt glömskan somt,
Här, där den röda muren stiger —
Jag lekt som barn på denna tomt.

Den var en trädgård då, med många
Och sköna träd, med sval berså;
Bland skumma gränders kvafva ånga
En solig, paradisisk vrå.

Pioner stodo och tulpaner
På vakt kring rika jordgubbsland,
Dit stora, mogna astrakaner
Från grenen föllo ned ibland.

Här fick inbillningskraften svärma
Liksom i en förtrollad värld
Och bada sig i ljus och värma
Och sadla sagans häst till färd.

Här log mot mig för första gången
En skymt af skönhet och natur,
Här föddes kärleken till sången —
Här, just vid denna röda mur.

Försvunnen är den lilla parken,
Där fantasin sig tumlat fri,
Och på den kala, jämna marken
Står nu ett jätte-tryckeri.

Och där — så ödet dock kan laga! —
Ett brokigt sammansatt fragment
Utaf min ringa lefnadssaga
En vacker dag kom ut på prent.

Jag såg de många hundratalen
Af samma bok, förskräckt lik den,
Som får i spegelkladda salen
Sitt anlet tusenfaldt igen.

Den fina papperssorten lyste,
Och trycket var så skarpt och nytt;
Jag ville läsa, men jag ryste,
Ty hela doften hade flytt.

I tryckta tankar, ack hur matte
Jag eder fann i denna stund
Emot den dikt, som barndom satte
Med gyllne skrift på drömlå grund!

Kolsnaren.

ldrig ler så fager
Insjövik i nordisk sommardager,
Som där Kolsnarn famnar blommig strand.
När han skvalpar morgonglad bland gräset
Och bland vassen, bugande vid näset,
Klingar det som visor långt i land.

Stiga åskmoln tunga,
Tallbevuxna holmar tyckas gunga
Ute där på fjärden hastigt mörk.
In mot skäret skumhvit bölja hoppar,
Medan skurens första glesa droppar
Stänka som en ring kring strandens björk.

Stormbyn fästet lämnar,
Insjön åter rynkad panna jämnar,
Solens strålar bryta dunkel grund,
Sjufaldt skiftad, lätta Iris-bågen
Spänd i skyn och strimmande i vågen
I en cirkel fattar Skenäs' lund.

Börjar vestern glöda,
Molngestalter luftigt rosenröda
Skrida sakta öfver spegelvik.
Liten eka drar en silfverfåra,
Och ur djupet fiskargossens åra
Lockar långsamt döende musik.

Klara Kolsnarbölja,
Som med sorl vid lummig brädd fick följa
Carolinens stilla allvarsgång,
Du som, trogen bild af ljusets under,
Skänkte, vexlande lik Dagens Stunder,
Färgen åt gustavianens sång,

Än, när dagen somnar,
Och i aftonglans din dyning domnar
Mellan vassen, bugande mot land,
Gamla minnen anförtror du gärna
Om din Dahlberg, om din Oxenstierna
Åt en tankfull lyssnare på strand.

www.libtool.com.cn

Liten Karin.

Min Karin, nu dig visa glad
Som min gemål för land och stad —
Ack Herre Kung, din tjenstemö
Af skräck och ångest blott vill dö!

Nu kring de ljusa lockars svall
Den gyllne ringen fästas skall —
Ack, hur mitt hufvud bure sällt
En blåklint-krans bland skördefält!

Nu med de hvita fingrar små
Tag spiran med demanter på —
Ack, hur jag såge mera lugnt
Ett ax, af klara droppar tungt!

Nu sjunk i purpurkuddars famn
Hos mig i tronens trygga hamn —
Min Kung, om lyckan vänder sig,
Min trogna famn skall skyla dig!

www.libtool.com.cn

Månsken.

• månklar dimma
Står skogens krans.
Dess toppar simma
I silfverglans.

En dager faller
På slotts-kontur
Med klångväxt-galler
På ljusröd mur.

Reseda-sångar
Sin vällukt strö,
Och fjärran ångar
Med nyfäldt hö.

En skugga glider
Kring månljus plan:
En hind, som skrider
Så trygg och van.

På slinger-rosen
Längs fönsterkarm
Den fina nosen
Nu vädrar varm.

Hon tyckes vänta
En smeksam hand:
Skall ingen glänta
På fönstrets rand?

Men rosor, väckta
Ur blomsterblund,
Be helt förskräckta:
Gå bort på stund!

Tyst, om dig lyster,
Ty slottets fru,
Vår äldsta syster,
Hon drömmer nu!

www.libtool.com.cn

Hjorten.

Flyger flämtande genom skogen
Sårad hjort på sin lätta klöf,
Blod, som sipprar utefter bogen,
Färgar gula septemberlöf.

Genom blixtrande jägarskara
Fastän träffad han bröt sig ut.
Drevets hojtande i den klara
Morgonluften dör bort till slut.

Fast i bringan, den breda, djupa,
Sitter kulan, som tar hans lif;
Skogens kung slapp ändå att stupa
Under jägarens grymma knif.

Där som tätast sig skogen hvälfver,
Han sig söker en plats att dö:
Dämpadt sol-ljus bland neckblad skälfver
På den sofvande lilla sjö.

Han vill se, förr'n till slut det lider,
Stället, där han i vårens dar
Stred de väldiga envigs-strider
Om den hind, som hans kärlek var.

Då medtäflaren tvangs att rygga,
Segrarns trotsiga skri bar bud
Till den väntande sköna skygga,
Att nu var hon den starkes brud.

Mellan minnen om vunna fejder
Får den döende hjortens blick
Spegla älskade kända nejder,
Där hans ungdom i lust förgick.

Nu han sträcker sig på sitt läger,
Lent af mossa vid insjöns brädd.
Skogen skänker hvart blad den äger
För att täcka hans sista bädd.

Guldfågel.

rossen gick till skogens gömma
Från en läxa flyktigt lärd,
Att i fred och ro få drömma
Öfver sagobokens värld.
Toner klara,
Underbara,
Fånga honom i sin snara,
Då en sällsam fågel kvad. —
"Sjung Guldfågel,
Sjung Guldfågel!
Tystnar du bland gröna blad,
Blir jag aldrig mera glad."

Nu för bröders ystra lekar
 Tar hans förra tycke slut,
 Mellanvågornas ökar
 Fågelnät han sätter ut.

Fågeln svingar

Lätta vingar,

Sången snart ur fjärran klingar,

Döende i djupa snår. —

“Dröj Guldfågel,

Dröj Guldfågel!

Genom törnen blindt jag går,

Följande ditt eko-spår.”

Under höstligt hjärta kronor,

Vorden man, han irrar än.

Alla konstrikt spunna donor

Brustit ha för längese'n.

Röster locka:

“För att plocka

Gyllne skatter, blott dig bocka!”

Men hans håg står ej till gods. —

“Kom Guldfågel,

Kom Guldfågel!

Stinger törnet ock till blods,

Sjung blott, blir jag glad till mods.”

Sist bland stammar vinterhvita
Sjunker han — hans kraft är tömd;
Kan dock ej sin tanke slita
Från en hägring en gång drömd.
 Kan det vara
 Villa bara?
Toner nalkas underbara,
Vid hans kind en vinge rör. —
 “Tack Guldfågel,
 Tack Guldfågel!
Blif det sista som jag hör,
Sjung för mig än då jag dör.”

Svarta svanor.

Svarta svanor, svarta svanor
Glida som i sorgetåg,
Leta sjunkna solars skimmer
I den nattligt dunkla våg.

Mörk, liksom i eld förkolnad,
Är den rika fjäderskrud,
Näbben, stum i blodig purpur,
Ännu bär om branden bud.

Hvita svanor tamt i vassen
Kryssa efter gunst och bröd
Ut på djupet, svarta svanor
Ut, I barn af natt och glöd

Vinrankan.

Skördemannens knif och höstens vindar
Rankans skrud klädt af,
Skälfvande hon nakna grenar lindar
Kring sin kala staf.

Ej på honom höstens härjning biter
Mer än sommarns glöd;
Medan regnet rankan söndersliter,
Säger hennes stöd:

Nu hos oss det sanna värdet träder
Ohöjdt fram till sist.
Ingen grönska mera öfverkläder
Någon lönlig brist.

Jag är trä — och du är ock detsamma!
Trots ditt forna pris,
Duger du blott mata hårdens flamma,
Arma, svarta ris!

Du var den, hvars ungdom blef omgärdad
Ömt på utsökt grund;
Lämnad åt sig själf, min kraft blef härdad
För min prøfvostund.

Därför blef jag vuxen alla strider,
Ödet mig beskär —
Arma ranka, blottad nu omsider,
Se hur svag du är!

Rankan, döende och tryckt till mullen,
Endast gaf till svar:
Medan solen log och värmdde kullen,
Drufvor här jag bar.

www.libtool.com.cn

En natt i Augsburg.

§ Augsburg jag en midnatt gick
I månens ljus,
Min skugga uppåt väggen smög
På Fuggers hus.

Den gamla staden låg i sömn,
En dikt i sten,
Med gaflar sirligt spetsiga,
I månens sken.

Och breda fönster glindrande
Med rutor små
Och ornamenten i gotik,
Af ålder grå.

Och stenansikten grinande
Och drakars gap
Fantastiskt låt mig förstå
Mitt främlingskap.

Men bäst jag vandrade omkring
I nattens frid,
Mitt inre öga såg en syn
Från svunnen tid.

Af mina fjät på öde torg
Ur slummern väckt,
Steg upp med sakta andesorl
En bortdöd släkt,

Patricier och handtverksmän
I djupa led,
Hvitklädda jungfrur, stadens råd
Med gyllue ked,

Och midt ibland dem, hög till häst,
Så ljus och mild
En segerherre, fromhetens
Och styrkans bild.

Och mödrar lyfte sina barn
I famnen opp
Att skåda räddaren från Nord
Och Tysklands hopp.

Hans fanor fladdrade för vind
I blå-gult svaj
I de förtrycktas frihets-vår,
I folkens Maj.

Och skarorna sig slöto tätt
I hjältens hägn
Vid tusendes välsignelser
Och blömsterregn.

Nu synen svann — på öde torg
Sken månen ner,
Och jag stod ensam kvar, men ej
Som främling mer.

Jag kände, att här borgarrätt
Jag också fått,
Så visst som fosterland är mer
Än torfvan blott,

Så visst som dygnets tomma lif
Är endast dröm,
Men verkligt det, som ej förgår
I tidens ström,

Så visst som oss till egendom
Och arf vardt skänkt
Hvad höge andar verkat stort
Och ädelt tänkt.

Ett stycke Sverge än jag såg
I stad och trakt,
Som Gustaf Adolf en gång vann
Med hjärtats makt.

Göttingen.

Stilla Göttingen, där Muser trygga
Bo och bygga
Bak den lummigt skuggiga bastion!
På de fordna
Fästningsvallar, promenader vordna,
Lindar stå, en fridens garnison.

Här bor Pallas kungligt, ingen annars;
Hennes grannars
Hus och hem ej stolt sig torna just.
Inga varor
Här till spegelfönster locka skaror
Med fåfånglighetens ögonlust.

Men till murar, lågt från marken lyfta,
 Blickar syfta,
 Dragna dit af skrift på marmorhäll:
 Namn, som bäras
 Högt på ryktets arm, här sett sin äras
 Ljusa morgon eller lugna kväll.

Göttingen, mot dina gröna vallar
 Dämpadt svallar
 Fejdens, flärdens sömnlöst yra brus;
 Djupt inunder
 Tindrar upp emellan hagtorsslunder
 Studielampan i den lärdes hus.

Då hans blonda dotter rör tangenter,
 Stå studenter
 Lyssnande i dunklet utanför:
 Svärmerier,
 Schuberts mänskenslufvva melodier
 Ut i doftfull sommarnatt hon strör.

Här, i detta hulda hörn af världen,

Mätt af färden

Vandrarn stannar, barmen vidgas fri.

Mildt förgätna . .

På en bänk, där lindens skuggor tätna,

Tankens bördor, liksom ränselns, bli.

Utan fruktan att hans byggnad ramilar,

Drömmen samlar

Luftigt virke till en framtidshama:

Där fins Eros,

Fins musik och blommor och Homeros,

Ro och glömska och en öppen famn.

Almosor.

Blåa turturdufvor kurra
Vid en trädgårdsdörr i frosten,
Fjäderbrösten upp de purra,
Och på snön de leta kosten.

Fagra härskarinnan sållar
Guldorn ut och svärmen lockar:
Rundt kring mantelns sobelfållar
Hvad det flaxar, hvad det plockar!

Fram en annan skara vankar,
Tiggare, det syns på skicket,
Eljest deras namn är tankar —
Väl de välja ögonblicket.

Se, de skrida uppför backen
Till den rika gifvarinna:
Tomma amphoran på nacken
Säger, att af törst de brinna.

www.libtool.com.cn

Jean Reboul.

¶ Nimes, där romersk marmorkolonnad
Står sörjande bland nutids kalk och tegel,
Jag svalka sökt vid parkens vattenspegel
Bland lämningar utaf Dianas bad.

Där, Jean Reboul, jag stannat hos din stod;
Till yrket var du bagare allenast,
Men samma hand, som knådat degen senast,
Att röra lyrans fina sträng förstod.

Din ljufva sång vid lifvet återband,
Så lyder sägen, en förtviflad moder
Och löste upp i stilla tårefloder
Den sorg, som vacklade på vanvetts rand.

På diktens rika fält, där doft och glans
Så ofta gjort en blommas hela värde,
Din sång ej hjärtan tjuste blott, men närde,
Ett ädelt hveteax i brokig krans;

Och åter, när du flitigt lade glöd
Inunder nyttans ugn att munnar mätta,
På samma gång bekräftade du detta,
Att jordens barn ej lefva blott af bröd.

Vid järnvägsstationen.

An slipper ingen ut ur salen,
Min gumma, är ni rakt befängd?
Tilldess man gifvit stoppsignalen.
Hålls dörren till perrongen stängd.“

Så bjöd den myndige gendarmen
Med hot i blickar och i ton,
I det han motade med armen
En gammal ifrig kvinsperson.

Hon kommit från sin vinplantering
Till staden, utstyrd rent besatt
I tjugo-talets kostymering,
Med puff-ärm och ofantlig hatt.

"Seså gendarm, hvarföre bråka?
 Jag måste ut i alla fall,
 Jag vill, jag skall min gosse råka;
 Ni hör gendarm, jag vill, jag skall.

"Min son är med på tåget, hör ni...'
 Baptiste, korpraln ni vet, min son.
 Min Gud och Fader, orätt gör ni...
 O var nu snäll, drag regeln från!"

Hon öfverljuddt begynte skrika,
 Men publikum af skratt sig vred.
 Gendarmen ändtligen gaf vika
 Och upplät väntsaln med en ed.

I samma stund ett utrop trängde
 Igenom hopens sorl och prat,
 Och gumman sig kring halsen hängde
 Uppå en häpen, lång soldat,

Och tårar ned i strömmar flöto
På epålettens röda garn,
Och orden fram i snyftning bröto:
"Det är mitt barn, det är mitt barn!"

En hvar med aktning vek åt sidan,
Och löje stäffjades och hån.
Gendarmen själf, i stråf förbidan,
Fick litet sol i ögonvrån.

www.libtool.com.cn

Telegrafen och fåglarne.

På telegrafens spända tråd,
En luftig tankens brygga,
Små muntra sparfvar hålla råd
Och gunga sorglöst trygga.

De kvittra lifvets korta dröm
Och i sin lek ej ana
Den tysta, oafbrutna ström,
Som följer trådens bana.

Ej mer af tankens eterfärd
De varsna eller höra
Än vi utaf den andevärl,
Som hviskar vid vårt öra.

En evig kör af djupa svar
På alla jordens frågor
Förklingande förbi oss far
På rymdens lätta vågor.

Knappt når ett eko då och då
Vår stoftbemängda daning,
När sakta tona strängar två,
Som heta dröm och aning.

www.libtool.com.cn

För sent!

Liten tiggarflicka, klädd i lumpor,
Står framför ett upplyst prakthotell.
Frysande, förutan skor och strumpor,
Ber hon om en slant till bröd i kväll.

Du är icke hård, — men penningpungen
Svåråtkomlig göms bak rockar två,
Och stå stilla för den stackars ungen
Kan du icke, när det blåser så.

Vid ett bord med silfver och kristaller
Snart du sitter varm inunder tak,
Men ej soppan dig på läppen faller,
Vinnet har ej mer sin gamla smak.

Vid hvart fat, som bjudes fullt till randen,
Hvaråt du helt tankspridd säger nej,
Ser du blott den lilla magra handen,
Och du frågar tyst: hvi gaf jag ej?

Nästan ond att känna dig så blödig,
Stiger du från bordet upp att gå,
Tänkande: hvad oro var här nödig?
Barnet står nog kvar. Nu skall det få.

Ack, för sent! Den lilla är försvunnen,
Tomt är hörnet, där hon senast stod.
Som en bubbla är hon fort förrunnen
I den stora mörka mänskoflod.

Som hon kom, så gick hon omedveten
Om den sändning, som hon haft hos dig:
Af den eviga Barmhärtigheten
Kanske enkom utsänd på din stig!

Edelweiss.

På fjället, där molnet siktar
Sin snö öfver öde topp,
Där knappast ett grässtrå sviktat,
Och alp-rosen själf hör opp,
Bland isarne vit där spirar
En blomma ur grund af gneiss,
Hon gränsen för lifvet sirar
Och kallas för Edelweiss.

www.libtool.com.cn

Då hösten en dödssång ringer
För blomster i lägre zon
Och stryker med frostigt finger
På kindernas skära ton,
Då rosen sin krona lutar,
Och stormar dess blad förströ,
Då skönhetsens välde slutar,
Står Edelweiss frisk i snö.

Däruppe i bergets skrefva
Hon talar ett tänkvärdt ord
Om känslor, som öfverlefva
All fågring och fröjd på jord.
Den kärlek hon troget prisar,
Som rosorna ser gå ut
Och dock, mellan snö och isar,
Än blommar vid lifvets slut.

www.libtool.com.cn

Ökensyn.

Det är dagen, utan svalka natten.
Törsten bränner människor och kameler.
Ökenvandrarn för en droppe vatten
Gärna gáfve pärlor och juveler.

Sina ögon skuggande med handen,
Ropar då en pilgrim, glad i hågen:
"Vänner, sen I sjön vid himlaranden?
Solen glittrar på den blanka vågen!"

Alla studsa vid den sköna synen,
Nya krafter får den trötta skara,
Endast ledarn rynkar ögonbrynen,
Säger suckande: "en hägring bara!"

Och likväl — om detta sken de följa,
Som flyr bort vid horisontens gränser,
Nå de sist till havets stora bölja,
Där hon tusen mil i fjärran glänser.

Om det sköna mål, som blicken bländar,
Än för åtrån tyckes vika stundligt,
Sannings haf, där ökenfärden ändar,
Ler i strålar, gränslöst, outgrundligt.

Fiskmåsarne.

Fiskmåsar två
Mot himmel blå
I morgonsolen blänkte
Och åter snart
Med pilens fart
I hafvet ned sig sänkte.

På vingens snö
Fick böljan strö
En snabbt förrunnen droppe;
Ett ögonblick —
Och flykten gick
Till rymdens haf däröppe.

Ö sälla par,
Som hemvist har
Emellan jord och eter,
Som af och an
Så dyka kan
I djupens hemligheter,

Som jordiskt nyss
I svallets kyss
Bjöd lågorna att svalkas
Och ur dess famn
I snöhvit hamn
Mot solen åter nalkas!

www.libtool.com.cn

Vägen till Taormina.

Utmed kusten sig vägen slingrar
Mellan grönska och mörkblå sjö.
Eos lyfter med rosenfingrar
Töckenslöjan från Etnas snö.

Mandelträdet vid stigen nickar
In i vagnen med blom på kvist,
Som en rodnande dryas blickar
Fram ur lunden med lekfull list.

Af Oceani sänger burna,
Skymta bilder från mytens-land.
Hafvets sorlande jätteurna
Ger sin klangfärg åt klassisk strand,

Hviskar ännu på ionisk tunga
I det darrande glittersken
Böljefriska, evärdligt unga
Rapsodier ur Odysseen.

www.libtool.com.cn

Fångna kärleksgudar.

Fen bur af amoriner full!
Hvem är som så grymt dem sårar?
De snyfta och torka med lockar af gull
Fallfärdiga barnatårar.

De sitta och huka och titta fram
Emellan burens käppar,
De skälfva och sucka, stackars små lam,
De huttra med rosiga läppar.

Hör på den lille, hur frusen och arm
Han ber genom burens stängsel:
Jag vill ej bli fri, men jag vill till din barm,
Jag vill endast byta fångsel!

Fången.

Kall för doft och fågelkvitter
Och Sorrento-böljors sus,
Lagen vid sin vikt-skål sitter
I sitt glädjetomma hus.

Solen skära dagar målar
Midt emot på kalkad knut,
Gyllne frukt bland grönska strålar
Ofvan mur vid grändens slut.

Med den trotsigt vilda luggen
Och ett lika yfvigt skägg
Syns ett anlete i gluggen
Bakom gallret högt på vägg.

Mannen där uti sitt fångsel,
Pannan lagd i dystra veck,
Ser naturen genom stängsel
Korsad som af svarta streck.

Men nu ljusnar plötsligt fången,
Har han icke hört i gränd
Re'n den nymf-likta lätta gången
Och en stämman kär och känd?

Det är hon — den ton hon gnolar
Säger, att hon än är hans.
Tvänne varma, mörka solar
Riktas upp i fuktig glans.

Oförmärkt, med vana händer
Nu en liten blomsterkvast
Genom gallret in hon sänder
I ett skickligt måttadt kast.

Rosorna en hälsning bära,
Skickad af de läppar två,
Hvilka glöda, ack, så nära
Och så långt ifrån ändå!

Må den stränga lagens balkar
Fälla dom omutligt rätt!
Dessa kära rosenkalkar
Döma på ett annat sätt.

Männe solens strålar fråga.
I hvad fann de strö sitt guld?
Kärlek, kärlek, himlalåga,
Spörjer du om straff och skuld?

Geten.

Låtta språng på förstugolfvets stenar
Och en liten klockas muntra ljud!
Det är geten, som i fyllda spenar
Bringar sundhet åt min hjärtebrud.

Brunhyllt flicka med sin blanka stäfva
Och det täcka, lekfullt ystra djur
Framför väggens röda kalkgrund sväfva
Som en fresk uppå Pompeji's mur.

Låt mig stryka lent den fina raggen
Af orangeblommans hvita färg:
Fuktig än den käns af honungsdaggen
Från Sorrentos betes-rika berg.

Lilla hälsogifverska! Du ströfvat
Natten öfver fritt i skog och mark,
Än hos frodig klöfver har du töfvat,
Än där timjan doftar söt och stark.

Kanske har du sett hur fauner lekte,
Lustigt stegrat dig i nymfers dans,
Känt, hur deras mjuka armar smekte,
Se'n du fångats med en blomsterkrans

Månne ej i månskensdalen rördes
Luftiga cymbaler utan ljud?
Männ' du ej som låtsadt offer fördes
Fram åt Pan, den store skogens gud?

Bar du icke hem från gudalunden
Denna underbara hälsoflod?
Bor ej där, med lifvets saft förbunden,
Gyllne ålderns ljusa lefnadsmod?

Älskade, ej mera dystert grubbla!
Här står hälsans rågade pokal:
Se, mot randen höjs den varma bubbla,
Och kristallen färgas i opal!

www.libtool.com.cn

Dryadens byte.

På lummiga udden
Med bråddjup och stalp,
Som fannas af golfens
Safirblåa skvalp,

Mot stam af oliven
Jag skrifvande satt,
Den ystra sefiren
I häftet fick fatt.

Från klippa till klippa
Jag såg, hur det föll,
Ett blommande törnsnår
Till sist, det behöll.

Förgäfves från brauten
Jag sträckte mig ner —
Dryaden sitt byte
Tillbaka ej ger.

Den vare då hennes,
Min började dikt,
Som gungar bland rosor
Vid grenarnes svikt.

Snart kvällen skall komma
Med smekande hand
Och drypa ur daggsåln
På tankarnes brand.

Det dunkla skall skäras
I månljusets bad,
Och nattvinden vända
De oskrifna blad,

Och näktergaln sluta
För rosen helt sent
Den afbrutna strofen —
Åt Dig var den ment.

www.libtool.com.cn

Blåa grottan.

Med vår båt vi sakta flöto
In i bergets slott,
Hvalfven, som kring oss sig slöto,
Vattnet, — allt var blått,

Blått, som framtid luftigt bådad
För en ynglings syn,
Blått, som hoppets trollkust skådad
Bortom himlens bryu,

Blått, som vi i drömmar måla
Sjunket fabel-land,
Där ur djupet bilder stråla
Flyktigt skönt ibland.

Ut vi gledo i vår eka:
Hur var allt förbytt!
Haf och himmel tyktes bleka,
Färg och fägring flytt.

Endast i ditt underbara
Blåa ögonpar
Dröjde än den azurklara
Skönhetssynen kvar.

www.libtool.com.cn

Palazzo Strozzi.

Snatt i drömmens värld på gästning,
Här i vårt Florens har jag stått
Invid en trotsig gråstensfästning,
De forna Strozzi's dystra slott.

Från glesa skyar månen blänkte
På gallret framför fönsterkarm.
I toner högt på dig jag tänkte
Med mandolinen på min arm.

Ur skuggan plötsligt såg jag rusa
Af masker en beväpnad ring:
Jag kände lifvets källor frusa
Vid dolkars isigt kalla sting.

Af hela skarans fötter trampad,
Jag såg mitt hjärta rödt på glänt
Och mandolineu sönderstampad
I hundra skymfade fragment.

Nu blixtrade den blanka eggen,
Och som en mäktig purpurström
Mitt blod jag stänka såg på väggen...
Då spratt jag upp — det var en dröm.

Vid sol-ljus dag min första handling
En vandring var till samma plats.
Men hvilken leende förvandling
Var skedd med nattens drömpalats!

Mot muren blomsterbord sig stödde,
Där vårens rikedom låg tömd,
Den hörnsten, där jag tyckt jag blödde,
Var under berg af rosor gömd.

Se här de rödaste bland röda
I daggig fågrings hjärta spel!
För dig de purpurvarma glöda,
Och mandolinen — den är hel.

www.libtool.com.cn

HÄLSNINGSSÅNGER

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

Till Konung Oscar II.

21 Januari 1879.

På nytt vid tinget mötas nu landets sändemän,
Och öga emot öga stå kung och folk igen.
En hvar som i en spegel då ser, från misstro skild,
Uti den andres blickar hans uppsåts rena bild.

Väl har på mången panna ett moln bekymret lagt;
Att midt i ymnigheten vi lida brist, är sagdt.
Som förr ej muntert klingar mot städet släggans fall,
Och gagnlös står på roten den redan mogna tall.

Men värre tider hvilat på hydda och på slott,
Och tyngre prof bestodös af Sveas folk och drott.
Den gamla svenska arten nog går med seger fram:
Den spänstig är som stålet och rak som furans stam.

Från Sundets ljumma bölja, från Nordens frusna pol
Nyss män i endräkt nalkats Christinas silfverstol.
De känna denna höga och kungliga gestalt,
De känna denna stämman med ord af vikt och halt.

Flög där ej som en ljusning på många sträfva drag?
Inunder ojämn yta bor folkets hjärtelag.
Dess kärlek fordöm köptes lätt nog i eld och blod --
Nu skall den vinnas stilla af trofast tålmod.

Här kommer den till tronen, fastän ej ordrik gäst,
I dag, då Oscar firar sitt halfva sekels fest.
I enkelt skick den kommer, den kommer blid och varm,
En ros, som oförmodadt slår ut ur fjällets barm.

O konung, folket vittnar om dig ett sanningsord:
För frid, för rätt och frihet är du ett värn i Nord.
Bland statens värf de trägna ej börda fins så tung,
Att ej din skuldra delat den, vår ädle, gode kung!

Låt Söderns själfmords-yra blott hopa grus på grus!
Ej några kedjor spännas att vakta om ditt hus.
Vi gärda kring med lagen den fasta samhällsgrund,
På hvilken Sverige byggdes från häfdens första stund.

Haf tack för säkert öga — det tillhör hafvets son,
Som märker stormars antåg af tecken långt ifrån.
Som följer Nordens stjärna med en orubblig tro —
Haf tack för dagens tunga och för försakad ro!

Haf tack — så heter sorlet, som förs af vindens fläkt,
Där tysta böner gjuta en sommars andedräkt.
De smyga kring ditt äne, liksom de smälta tänkt
Den första frost, som åldern i dina lockar sprängt.

Haf tack, så säger sången — så ville den ha sagt,
Om kvar en harpa funnes med hugstor siarmakt.
Haf tack, att än din kärlek du egnar varm och hel,
I hvilans korta stunder, åt Sveas strängaspel!

Haf tack, att under purpurn ett hjärta jämt fick rum...
Men sångarn hejdar ordet och blir af vördnad stum.
Det är ej tacksamheten uti ett enda bröst, .
Det är de mångas stämma, som lånat här hans röst.

Till Kanslirådet Gustaf Sanndahl.*

Hvadan detta ljud, som slog mitt öra?
Nycklar rasslande vid låset röra
Till en hvalfdörr tung af järnbeslag.
Gamle vårdarn sista gången närmar
Aktsam hand intill förgyllda pärmar
Och från damm befriar
Mer och mindre eviga fördrag.

Trygg han kastar nöfta embets-selar.
En traktat ej i arkivet felar,
Ej ett enda prentadt pergament.
Dessa mästerverk af kalligrafer
Mätte de till alla paragrafer
Aktas lika troget
Af en hvar stormäktig kontrahent!

* Vid en afskedsfest, då han lämnade Arkivarie-befattningen
i Utrikes-departementet.

Allting fins: — rapporter af spioner,
 Kapar Lamberts luftiga millioner,
 Munckens papper, Stedingks mémoires,
 Utur Gustafs sår en bit af skrotet, —
 Skynda, Collett, skynda, tag emot'et!
 Nycklarne till hvalfvet
 Har ej Sanndahl mera i förvar.

Gamle vän, förrän från oss du skiljes,
 Dröj ett ögonblick, gör oss till viljes
 Här i rankornas förtrogna famn;
 Än arkivets damm i halsen sitter,
 Kom till bordet utan glans och glitter,
 Enkelt som hos Flaccus, —
 Kronans kaka har ej många namn.

Märk, hur i det glas, som vänner råga,
 Hägringar från flydda dagar tåga,
 Minnen nicka, bleka konterfej.
 Tårlös ser du fagra bilder skrida,
 Lyckan själf må sig tillbaka vrida,
 Lockande från hjulet —
 Af den falskas gunst beror du ej!

På det klot, där halkande vi tråda,
 Makter fulla utaf nycker råda,
 Bóljans gud* den sparda skärften stal.
 En ett skepp, en annan riken mister,
 Titlar växla om i ditt register,
 Furstars, staters skiften
 Du ju bokfört där i hundratal.

Därför du med jämnmod kan fördraga
 Hvad de blinda öden ge och taga —
 Hjärtat lärt att spränga gyllne garn.
 Säll dock du — då vestern purpurfärgas,
 Kan du se den trötta dagen bärgas
 Bakom egna furor
 På den torfva, du höll kär som barn.

Till den lund, som hyddan öfverhänger,
 Knappt ett mattadt eko mera tränger
 Af allt kif framför Fortunas dörr.
 Du är säll — med vidgadt bröst du känner
 Suset från de gröna barndomsvänner,
 Då i blad och blommor
 Våren ler och leker liksom förr.

* *Neptunus* var namnet på ett den tiden bekant sjöförsäkringsbolag, som gick omkull.

Hvad gør det, om locken, glesnad, grånar?
Blott i sinnet fläckfri himmel blånar,
Kommer kvällen rik på stilla fröjd.
Lugn du ser mot fjärran stjärnelanden,
Hör hur stormens brus dör bort vid stranden,
Där bland rang-skepps spillror
Du din båt har frälsad och förtöjd.

Veteran, då nu vårt glas vi lyfte,
Läs i allas blickar samma syfte,
Se vår aktning skriven oförstald:
Förebild af gammal tro och heder,
Då du skiljes nu ur våra leder,
Tag vår varma hyllning,
Tag den med i ålderns svala dald!

Januari 1879.

www.libtool.com.cn

Flyttfågelpost.

(Med ett italienskt träarbete till A. och F. v. Haxthausen.)

Nu är vår — och Nordens fågelskara
Lik ett buktigt band
Ses däruppe genom rymden fara
Hem från Söderns land.

Nu att öfvergifva barbaresken
Är ej storcken sen,
Lämnar röd flamingo kvar vid träskan,
Tankfull på ett ben.

Svalan ilar bort från pyramiden
Och från palm-natur
Hem till björkens späda löf och friden
Omkring kyrkomur.

Hundra fågeltåg vi kunnat tälja,
Som oss flytt förbi.
Samma riktning norrut alla välja,
Alla, blott ej vi.

Suabba svala, om vi endast finge
Knyta några ord
Under hvita kanten på din vinge
Till ett hem i Nord!

Nej, den lilla har ej tid att dröja
För att postbud bli;
Med en svala måste vi oss nöja
I träsnideri.

Vi i tauken ock ha vingar snälle,
Liksom bilden har,
Men som trädet fast på samma ställe
Hållas dock vi kvar.

Res för oss, på ångans armar buren,
Och vårt budskap blif,
Lilla svala, i Sorrento skuren
Ut i hård oliv!

Flyg och bringa mellan slutna pärmar
Denna svaga gård,
Säg, att så ett par sig tacksamt närmar
Till det andras hård!

Skimmer från en upplyst ruta leder
Tankens fågelflykt:
Vänner, under Nordens kväll hos Eder
Ut han hvilar tryggt,

Sjunger efter mörker, storm och skurar
Där en sång i ro,
Huru pröfvad kärlek modigt murar
Hvar som hålst sitt bo.

Bättre plats än just vid edra fönster
Aldrig sången har,
www.libtool.com.cn
Trognä vänner, trefaldt sälla mönster
Af ett lyckligt par!

Till G. E. Klemming.

fta, då i vakna drömmar
Anden lossar stoftets band,
Med ett trollslag står jag åter
På den gamla Mälarstrand.

Tornens blanka spiror glimma
Fram ur dimmig rosenfärg,
Skeppen rada sig på redde
Under murbegrönda berg.

Slottets ädla fyrkant bjuder
Ögat evigt samma fest,
Kungsträdgårdens friska grönska
Lockar aftonsval därnäst.

Och jag hälsar torg och gator,
Hälsar kojor och palats,
Osedd i en mänskoscara,
Där mitt jag ej mer har plats.

Bland de många kända husen
Här och där en slutcn dörr
Säger på sitt stumma bildspråk,
Att en vän här bodde förr.

Lika mycket! Den jag söker
Är en vän af annat slag:
För den kalla, kloka tiden
Passar han ej mer än jag.

Humlegårdens kronor hviska
Kring de rymliga gemak,
Där min vän, den stille lärde,
Kom med skatten under tak,

Kom med Riks-biblioteket
Andtligen i värdig hamn,
Catharina och *Bryndolphus*
Bärande i trogen famn.

Lik ett annat Philadelphia
Geometriskt regelrät,
Sträcker sig en stad af böcker
Ut i ordnadt majestät.

Tvenne gånger hundra tusen
Innevånare i ro
I de tigande kvarteren
Vid de tysta gator bo.

Kära böcker! Bakom titeln
Alltid något fins hos er,
Då hos mänskorna så ofta,
Utom titeln, intet mer.

Som det svarta stenkolslagret
Från en urvärldsperiod
Ännu gömmer ljus och värme,
Släckta solars stråleflod,

Så i mörknade volymer
Slumrar sedan seklers natt
Månget fruktbart frö till tanke,
Mången lättsöfd kunskaps-skatt.

Du de bundna andar löser,
Du, den vise nekromant,
Hör förgångna släkten tala
Utur götisk foliant.

Från sitt anlete Birgitta
Lyfter då det dunkla dok,
Och en mystisk stjärnehimmel
Djupögd ser ur hennes bok.

Rudbecks snille åter flammar,
Nytändt vid ditt forskarbloss,
Som belyser hvarje fogning .
På Atlantikans koloss.

Men ej endast hos de stora
Dväljs du i din stilla stad;
Lika kärleksfullt du dröjer
Vid det minsta tryckta blad.

För det kostliga missale,
Som på äkta pergament
Prunkar med initialer
Målade bland Gothans prent,

Ej en flygskrift du förgäter,
Hvari fordom fattigman
Först fick läsa, hur hans hjälte
Seger öfver Tilly vann.

Hvarje tryck, om än så ringa,
Lägger så ett penseldrag
Till den bild af forntids-Sverige,
Som du ser i lifsvarm dag.

Då ditt ädla gråa hufvud
Sänker sina lockars svall
Öfver någon läderbunden
Bok med spännen af metall,

Träda ej bakom din skuldra
Gäster från en annan värld
För att läsa om sin lefnads
Bragd med penna eller svärd?

Min förvåning ej det väckte,
Om gestalter rundtomkring
Växte fram ur arbetslampans
Dunkelblåa skimmer-ring.

Käre gamle, där du hvilar
Långt från dagens buller skild,
Ser du ej bland döda skuggor
Någongång en annan bild?

Hör du ej i trädens susning
Någongång, då natt är när,
Blanda sig en sakta hviskning
Af en stämman, du höll kär?

Genom stängda dörrar kommen,
Sitter jag hos dig på nytt,
Som jag fordom ofta suttit,
Till dess dagen halfvägs grytt.

Foliantens sidor vändas
Som af fläkt från en gardin,
Våra schackspels-pjeser röras
Själfmant i sitt lästa skrin.

Se'n, när morgon bräcker, skall du,
Örat fullt af mina ord,
Finna detta vikta papper
Mellan böcker på ditt bord.

Himlen rodnar öfver taken,
Morgonvinden blåser kallt,
Och till dagg i linden smälter
Hvarje nattens dimgestalt.

Ofta så i vakna drömmar
Står jag än på Mälarstrand,
Ser ditt ädla gråa hufvud,
Söker rörd din trogna hand.

www.libtool.com.cn

Till?

Svar på ett Förf. tillsändt, anonymt poem.)

Sångarhälsning, sångarhälsning
Från det gamla vinterland,
Oförväntad nyårgåfva,
Nådde mig på sydländsk strand.

Ord, som grauens nålar hvassa,
Kyliga som nordans skur,
Allt för många slika rymmer
Moders-målets fatabur;

Men i dessa varma toner
Var det bud om sol och vår,
Sprungna ur ett bröst som känner
Och en tanke som förstår.

Hvarför blott, så först jag sporde,
Får jag ej en tacksam famn
Breda mot den ädle sångarn?
Hvarför döljer han sitt namn?

Dock just af den slutna hjälmen
Röjd den ridderlige blir,
Som för vänner inom skranket
Trädt med öppet hjälmvisir.

Svenska bilder.

	Sid.		Sid.
Gamle Kung Gösta	1	Stenbocks kurir	57
Herr Jans likfärd	9	Brandklipparen.....	70
Christina	17	Hemkomsten.....	83
Vapenbröderna	33	Slottsherren	89
Erik Dahlberg	41	Hattar och mössor	98
I Ryssland	54	Den gamla fröken	104

Sagor och syner.

Fylgjan	117	Den främmande fågeln ...	136
Napoleons ur	122	Läkaren.....	139
Kung Henriks jagt	126	Sterope	150
Afskedsdrycken	130	Målaren i Pompeji	154

I Afrika.

Alger	161	Militärbegrafning	188
I biblioteket.....	165	Den unga generalskan.....	192
Österländskan	168	Biskra	196
Profetens ättling	171	Patriarken	199
Vid moskén	178	Villa Landon	201
Trappisten.....	181	Kustbild vid Tunis	204
Abdallah	185		

Tankar och toner.

www.libtool.com.cn

	Sid.		Sid.
Vackra sky	209	Vid järnvägsstationen	245
På gammal tomt	212	Telegrafen och fåglarne ...	248
Kolsnaren	216	För sent!	250
Liten Karin	219	Edelweiss	252
Mänken	221	Ökensyn.....	254
Hjorten	224	Fiskmåsarne	256
Guldfågel	227	Vägen till Taormina	258
Svarta svanor	230	Fångna kärleksgudar	260
Vinrankan.....	231	Fången.....	261
En natt i Augsburg.....	233	Geten	264
Göttingen	238	Dryadens byte	267
Almosor.....	241	Blåa grottan	270
Jean Reboul.....	243	Palazzo Strozzi.....	272

Hälsningssånger.

Till Konung Oskar II.....	277	Till G. E. Klemming	289
Till Kanslirådet G. Sandahl	281	Till?	297
Flyttfågelpost	285		

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn

www.libtool.com.cn